

1. Albatros (Nedvědi)

1. Hmi
Totemy malovaný se sovými křídly
 E
a stopou z vlčích drápů
 Hmi D
a křeslo pro šerifa, to pro jeho vážnost,
 A
když se zasedá,
 Emi
a hlína bez trávy a z blízký skály kámen,
 Hmi
co v kruhu oheň chrání,
 G A
lampičky na chatách, když prší a je ti smutno,
 Hmi
abys' viděl, kam se dát.
2. Všude dobří lidé žijí,
ale na osadách dobro je jak zákon,
i když, jako všechno na hodnotách ztrácí,
i dobro odřenej má hřbet,
to jak se unavení lidé v pátek
zpátky na osady vrací
a ještě chvíli trvá, než si zvyknou,
že vyměnili svět.
3. A starý tepláky a konzervy a košile
a kytary a lásky
a písničky, co neztratily nikdy
moudrost ani klid,
[: chraňte tu nádheru, vy romantičtí blázní,
už pro to věčný mládí,
ten, kdo si umí hrát, ten stárnout nemá čas,
a kdo by nechtěl žít? :]

2. Bible (Nedvědi)

1. G G^7 C
Mámo, řekni, co to máš, jakou knížku v rukách máš,
 G D^7 G
černej obal s křížkem v dlaních schováváš,
 G^7 C
řekni, proč s ní chodíš spát, chci to tajemství tvé znát,
 G D^7 G
dospělý jsem, už nemusíš se bát.
- R: G
Zákon dnů, co kolem nás dával svět a dával čas,
 Ami C G
bible skrývá to, co měl by nosit den,
zanechá ti v duši pláč, proč to všechno je a nač,
 Ami C G
pomáhá, když na dně zmírá touhy sen.
2. Staré listy otvírám, čtu si slova, vždyť je znám,
kdo to psal, řekni, mámo, kdo to psal,
ten nás musel dobře znát, život žít snad tisíckrát,
zas ji schovej, mámo, každé by se smál.
- R:

3. Brdskéj kemp (Nedvědi)

1. D
Každej má tichej kout, kam chodívá,
 A
když toulavý boty z kůže vyloví,
každej má tichej kout, co zakrývá
 $A+$ D
smutek, pláč a kupu hloupejch starostí,
starej vak si vezme pak, odřený džíny,
 D^7 G
neslyší, míří sám jenom tam,
 D
kde ohně zář zastaví tvůj všední den,
 A D
je to fajn, takhle se toulat bílým dnem.
2. To se stává, že nákej vlak, že nechytíš,
když chvilku jen jsi zůstal stát na rozcestí,
to se stává, však mně se zdá, marná sláva,
že všechny vlaky, co kolem jedou, ujíždí,
to se stává, a co pak s tím, co dělat dál,
na prázdným nádraží jen málokdo by se smál,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás.
3. I já měl kout, kde každé volnej čas jsem pobyl,
měl jméno snad, to nevím sám, však něco znám,
měl tisíc krás a tisíc kouzel, hezkejch chvil,
však jenom pro ty, co mu říkali „Brdskéj kemp“,
jednou zrána zmizel náhle, co naděláš,
někdo má rád, někdo nemá, vždyť to znáš,
život běží, jenom pozor, tenkrát nastal už čas,
[: kdy pobořil tenhleten svět i kousek z nás. :]

4. Budík (Nedvědi)

1. Hmi Emi Hmi
Budík zvedá ráno a pozdvihuje víčka,
 Emi A Hmi
má ruka s tvou se váže na každodenní slib.
2. Kdo ví, co je láska, snad nebe plný sluncí,
nebo důvěra, co věří na každodenní slib.
- R: Hmi A Hmi
Jak dlouhá pouť, co míří nevím kam,
 A D
jak písnička, co zpíváš, abys' nebyl sám,
 Emi $F\#$ Hmi
tududu ...
3. Budík zvedá ráno, zahlíd' jsem tvou kůži,
muži stárnou, když se stejská, když láska nedá spát.
4. Přes kamení světů nás neše naše touha,
těch vzestupů a pádů, co odnaučej' lhát.
- R:
- 5.=1.

5. Čárky (Nedvědi)

1. Máš v sobě světlo snad všech hvězd,
jak krásně umíš hlavu splést,
tak něžně jde čas, když blízko tvých řas
svou pusou nechám ve tvé kvést.
2. Tajně poslouchám tvůj dech a tep,
zrychlí se, když dlaně mám
tam okolo spánku blízko tvých řas,
když zhasnem, touha ztiší hlas.
- R: Probuzená rána, když se dotknete jen,
v koutku pusy zůstal vlas,
vůně mýdla na rukách, jak zastih' tě den,
a vyrovnaný čárky řas.
3. Ještě nevstávej, já chci to hrát,
teď je ta správná chvíle na písničku,
jak panenku měl, měl Janíček rád
tam u Hradišťa na trávníčku.
- R: + [: a vyrovnaný čárky řas ... :]

6. Číše (Nedvědi)

1. Když naplní se číše a kapku přidáš jen,
tak přes okraj ti přetéká,
tak nějak je to s náma, i pro nás skončil den
a smutnej kabát obléká.
2. Já nejsem tvoje všechno tak, jak jsi to chtěl mít,
služka, holka jenom tak,
vem si svoje věci a už můžeš jít,
stejně jseš jak černej mrak.
- R: Odnáší tenhle čas, smutnej čas všechny věci pryč,
vždyť i láska, city, všechno mizí pryč,
každý z nás myslí jen na svý já a zapomíná.
3. Ty kašleš na to, co já, tak jsi to chtěl mít,
bez starostí v pohodlí si žít,
za rohem si randit a do noci pít,
tak to ne, to klidně můžeš jít.
- 4.=1.
R:

7. Cos' mi chtěl (Nedvědi)

1. Do očí se dívej dál
a řekni znovu, cos' mi chtěl,
že to, co děláš, děláš rád,
že ti to stačí, aby ses měl,
tak to je málo, to je málo.
2. Zapomněls', že tu nejsi sám,
jsou lidi, co chtěj' o schod vejš,
podívej, básníci, jak hledaj',
chtějí být o pár veršů dál,
to není málo, to není málo.
- R: Zhasněte světla, rozsviňte lásku,
kamenným mostem můžeme jít,
pro dobrý bydlo zapomněl svět
na krásu ducha, svobodu, klid.
3. Do očí se dívej dál
a řekni znovu, cos' mi chtěl,
mlčíš, a takovejch jsou mračna,
účel se měni na úděl,
a to je málo, a to je málo.

R:

R:

R:

8. Copánek (Nedvědi)

1. Cesty bez konce, co maj' svůj řád,
a kluky-blázny, co uměj' si hrát,
a holky copatý s řemínkem ve vlasech,
jak mám rád.
2. Jak je mně cizí protivnej svět
barevnejch světél a řev diskoték,
hučících ulic a špinavejch hospod,
kde člověk člověkem není snad.
- R: Po lese vítr s kouřem vál, písničku smutnou ve skalách hrál
o touze přežít náš podivnej svět tak, jak by sis přál.
3. Řeky stočený okolo měst,
palce zalomený bez velkejch gest,
a ohně s hranicí větší než dům,
jak mám rád.

4.=1.

R:

9. Co týden dal (Nedvědi)

1. G
Řeka líně se loudá
 D^7
a kameny v ní dělají, že jako nic,
v meandrech kolem chat se plíží
 G
a kouká, kdo přijel a kdo co zase přišel říct,
z okenic do tmy chaty svítá,
 D^7
voní tu petrolej a vůně dřeva z vlhkejch stěn,
narezlý panty zvedneš, otvíráš
 G
a na chvilíčku pouštíš z oken chatu ven.

R: G C
Bude se zpívat a povídat,
 G
co novýho nám tejdén zase dal a vzal,
 D^7
a z korun stromů bude Manitu se dívat,
 G
jak to vedem a jak vést to chceme dál.

2. A klacík ke klaciku,
co děti přes den v lese našly, do kamenů poskládáš,
na dekách, na lavičkách kolem ohně zpěvníky,
to pro jistotu, vždyť to všechno znáš,
taková doba je, že každěj hledá,
kam by schoval na chvíli svůj smutnej svět,
jak panenka mít myšlenky
prostě zapomenout, vynechat, nic nevědět.

R:
3. Když bílý saze padaj' do tváře
a z čerstvejch větví syčí pára, kdo by smutnej byl,
to asi zůstalo nám z dávnejch dob,
že když se lidi, sejdou je jim líp, jako bys je pohladil.

R:

10. Čtyřlístek (Nedvědi)

1. D G
Cestou na nádraží natrhal jsem kytek pár,
 D G
to tobě, lásco, asi by tam u kolejí zvadly,
 D
až by přišel další vlak,
 G D
a pak jsem v trávě hledal čtyřlístek,
 G
to tobě, lásco, pro štěstí, víš,
 D G
co je dneska dobře mi, co zítra bude, nevím,
 D
no, jsem jen chlap,
 G D
ale mám rád, mám rád, tebe mám rád.
2. Cestou na nádraží zpíval jsem si písničky,
ty tvoje, lásco, o Moravě a o tuláckým ránu,
když se v trávě probouzí,
a pak jsem do studánky u tunelu hodil peníz,
víš, to se často stává,
že se potom na ta místa lidé spolu navrací,
[: protože mám rád, mám rád, tebe mám rád. :]

11. Dobrej den (Nedvědi)

1. Dmi Dmi^7 Dmi^6 Gmi Dmi Ami Dmi
Ubývá dnů a noci dlouhý, a léto už dávno nechce hřát,
 Dmi^7 Dmi^6 Gmi Dmi Ami Dmi
na cestách klid se s tichem snoubí, co víc si tulák může přát?

R: Gmi Dmi
Dobrej den, dobrej den, dobrou noc, dobrou noc,
 E^7 A^7 Dmi
pár kamarádů dříví posbírám,
 Gmi Dmi
dobrej den, dobrej den, dobrou noc, dobrou noc,
 E^7 A^7 Dmi
ještě do spánku ti někdo zazpívá.

2. Na čele ještě chladí tráva, zítra jak člověk zšediví,
počítáš kroky nočních pražců, dávno už dehtem nešpiní.

R: E^7 A^7 Dmi E^7 A^7 Dmi
+ ještě do spánku ti někdo zazpívá ...

12. Frenky (Nedvědi / Glen Campbell)

1. C F C
Kolik je smutného, když mraky černé jdou
 G^7 F C
lidem nad hlavou, smutnou dálavou,
 F C
já slyšel příběh, který velkou pravdu měl,
 G^7 F C
za čas odletěl, každý zapomněl.

R: C G^7
Měl kapsu prázdnou Frenky dlouhán,
 F C
po Státech toulal se jen sám,
 F C G
a že byl veselej, tak každěj měl ho rád.
 F C Ami
tam ruce k dílu mlčky přiloží a zase jede dál,
 F G
a každý, kdo s ním chvilku byl,
 F G^7 C
ten dlouho se pak smál.

2. Tam, kde byl pláč, tam Frenky hezkou píseň měl,
slzy neměl rád, chtěl se jenom smát,
a když pak večer ranče tiše usínaj',
Frankův zpěv jde dál, nocí s písní dál.

R:

3. Tak jednou Frenkyho vám našli, přestal žít,
jeho srdce spí, tiše smutně spí,
bůh ví, jak, za co tenhle smíšek konec měl,
farář píseň pěl, umíráček zněl.

R:

13. Generační (Nedvědi)

1. Ami
Šel průzračnou nocí a táhl z něj rum,
tak pět křížků moudrosti měl,
 G Ami
někde se rozdat chtěl,
když opustil ves a poslední dům,
tak oheň v dálce uviděl,
 G Ami
a tam se rozdat šel.

- R:** C G C G
Jste proradná banda bláznivejch lidí,
 E^7 Ami
na který my se dřem,
 C G C G
člověk se za vás červená, stydí
 E^7 Ami
a diví, co nosí den.

2. Tam uprostřed trampů byl i jeho kluk
a ten se pomalu zved':
táto, prosím tě, mlč,
když dostal facku, tak neřek' ani muk,
jen olíz' rozbítej ret:
táto, prosím tě, mlč.

- R:** Kdo z nás je proradná banda bláznivejch lidí
a kdo se na nás dře,
kdopak se za nás červená, stydí
a diví, co nosí den?

3. Ami
Šel průzračnou nocí a táhl z něj rum,
 E^7 Ami
tak pět křížků moudrosti měl ...

14. Hance (Nedvědi)

1. C C^7 F
Ještě máš pod kůží smích,
 C G^7
ještě pod mou hlavou ruku máš,
 C C^7 F
tiše pod závěsy vklouznul nám den
 C G^7
zeptat se, kolik si mě ještě dáš,
 F G
a než ti pod nos sedne z verandy kouř,
 C C^7 F
pomalu sprcha smývá dnešní noc,
 C
ne, nejsem nešťastnej, vždyť mám tě,
 F G^7 C
mám tě rád, a to je tak moc.
2. Žádný velký slova, sliby a nic,
objetí, něha, pomoc, činy jsou víc,
plujeme po řece, kde není snad břeh,
myšlenkám poroučíme: jen žádněj spěch!
Tak hezky zvolna, jednou ty, jednou já,
už se mi po nocích, už o tobě zdá,
tak jenom opatrně, zvolna,
po špičkách, jak v lásce se má.
3. Ještě mám pod kůží smích,
ještě od snídaně mléka chuť,
a den na mě přes tvý mávnutí dých',
dneska se stýskat bude, buď jak buď,
Jakub si někde brumlá to svoje „dádá“,
až ho oblíkneš, tak pusku mu dej,
a řekni, že mě máš ráda,
že nám bude ve čtyřech hej.
4. Žádný velký slova, sliby a nic,
objetí, něha, pomoc, činy jsou víc,
plujeme po řece, kde není snad břeh,
myšlenkám poroučíme: jen žádněj spěch!
Tak hezky zvolna, jednou ty, jednou já,
už se mi po nocích, už o tobě zdá,
tak hezky opatrně, zvolna,
po špičkách, jak v lásce se má,
[: tak hezky opatrně, zvolna,
po špičkách, jak v lásce se má ... :]

15. Hanka (Nedvědi)

1. A
Na rameno ruku ti dám,
 D A
hlavu k ní skloníš, dotknout se chceš,
něha přišla po kůži k nám,
 D A
o svatbě zpívá kostelní věž.
 D^7 E^7
R: Hledám slova, jak to jen říct,
 A
že tak tě mám rád,
 H^7 E^7
až nad tím vším, co dělám, jak myslím,
 A
rozum zůstává stát.
2. Včera ráno dopis jsem psal
na úrad kamsi, a byl samej verš,
pak do kafe jsem sůl nasypal
a česat se chtěl, to protože jseš.

R:

R:

16. Hlídej lásku, skálo má (Nedvědi)

1. C G^7 C
Jak to v žití chodívá, láska k lidem přichází,
 F C
přijde, jen se rozhlédne a zase odchází,
 F C
já ji potkal ve skalách, šla bosá, jenom tak,
 G^7 C
měla džíny vybledlý, na zádech starej vak.
- R:** C G^7 C
Hlídej lásku, skálo má, než se s ránem vytratí,
 F C
čeká na nás těžká pouť, až se s ránem vytratí,
 F C
mezi lidma je těžké plout, až se s ránem vytratí,
 G^7 C
víš, co umí člověk, pojd', než se s ránem vytratí.
2. Když mi „ahoj“ povídá, úsměvem mě pohladí,
tak zas jedna z mála snad, co jí tulák nevadí,
sedli jsme si na stráni, dole zpíval řeky proud,
den zmizel za obzorem, stín skryl náš tichý kout.

R:

17. Holky (Nedvědi)

1. Hmi $\frac{Hmi}{A}$
Malý čísla černejch šněrovacích bot,
 $\frac{Hmi}{G}$
co se těžko sehnat daj',
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$
dřevěný korálky a na širokým pásku
 $\frac{Hmi}{G}$
v kůži nůž a čaj.
- R:** A
Trochu bezbranně, ale s odhodlanou touhou
 D G D
hledat na slunci si místa svý,
 Hmi $\frac{Hmi}{A}$
prostě něco dělat, být, žít,
 $\frac{Hmi}{G}$
a že jsou holky, co má bejt?
2. Ne, nestřídaj' se po nocích,
to jen čísi špína vylévá se z hloupých hlav,
kluci sbalej' se a jedou,
a holkám připomíná kdekdo slušnost, cit a mrav.

R:

3. Velký košile, to po tátovi, když vojančil,
stejný bágly, co ti vodřou prst,
pár dívčích starostí, znáte to, není o co stát,
prstýnek a pláče hrst.

R:

R:

18. Honzík (Nedvědi)

1. C G^7
Prsty otačený od řemíků, náplast na patách,
 C Ami G
prach až pod víčkama, sluncem znavený,
 F
čekaj' na nádražích na lavičkách,
 C Ami G
až pojede jim ten správnej vlak.
2. Šátky na krku a širáky a páry těžkejch bot,
podle doby název pionýr či skaut,
co je po jménu, chtěj' na chvilku
si vlastní život do svejch rukou vzít.
- R:** Ami
Přišli zpívat jen a hrát,
 G F C
trochu si postěžovat, že se jim moc stejská,
 Ami
že tak strašně máme práce,
 G F C
že už nezbývá nám na ně vůbec čas.
3. Vážný, až by člověk brečel, čelem do zdi narážej',
potom s natlučeným nosem zase dál,
s léty mnohý člověk pochopí
a radši zapomene to, co tolik chtěl.

19. Hopsinky (Nedvědi)

1. A
Sundej kabát, sedni si sem k nám E^7
a mlč a poslouchej a vem si hopsinku, co mám,
my jsme se sešli, abysme si hráli,
to víš, co starostí je teď, A
tak jestli chceš si s námi hrát, dej ruce na stůl a sed'. A
- R:** A
V kytarách zapláčou si Bílý skály
a na nich pampelišek žlutěj květ, D^7
přijde i kovboj, co mu bůhvíproč říkaj', že už je poslední,
tak na zdraví a na umění brečet,
aby nám Montgomery zpíval dál, A
je lepší protloukat se, nežli někde brečet, E^7
prosit o kostku cukru, co dá král. A A^7
2. Když neumíš zpívat, pískej nebo tluč,
nebo si do kuchyně skoč a dvě lízice si puč,
v Rikátádu dělej třeba koně,
v Panence řetízky a tak,
nebo si lehni na stůl, zavři oči, spi a dělej Mrtvej vlak.
 $R: A E^7 A$
- R:**
R:

20. Hrad (Nedvědi)

1. E
Ráno otevřel jsem okno ven, tak bílej den, A E
že jen nevěstu, a moh' se brát,
na stromech špičky stály nepohnutě, koukaly ven $F^\#$ H
jak nad Vltavou Pražskej hrad, E
ráno je naděje, co neumírá před polednem, A $G^\#$
když do oběda nevyjdeš ven, A E
jukneš se na teploměr nálady a podle pole H E
s novinama začneš den. A
- R:** E
Co člověk nemá, má, a nedá pokoj dešť, dešť tě shání,
co může nedat, dá, rovinu hledá na rovině plání, H
jak smířit radost i stesk, a Boha na nebi, hej, hej, E
když se mu u srdce blejská.
2. Ráno otevřel jsem okno, byl tak černej den,
že jen nevěstu, a do pekla moh',
tak rychle vyjít a po ulicích nasbírat vzdor,
co vrší se jak v létě stoh,
moudře se otočíš a za vrátka pohládíš den,
do oběda času dost,
jak z jinýho století, jak vnučeněj sen
si připadáš, jak špatnej host.
- R:**
R:
R:

21. Hrášek (Nedvědi)

1. E
Jak v mořích slunce s tmou se ztrácí
a pokřik racků šel už spát, A E
tak utekla nám láska, jó, to se stává, $F^\#^7$ H^7
a najednou tě, holka, nemám rád. E
Mám dost už těch tvejch věčnejch nářků
a prožárlenejch hloupejch scén, A E
tak někdy zase brkni, jó, to se stává, H^7 E
prostě táhne mě to z kruhu ven. E
- R:** A E
Já půjdu až tam na místa, kde už to znám,
pár stromů, ohniště a tunel a trať, A E
a kašlu na celý svět, v něm v tobě zas jsem se splet', A E
a postý řeknu sobě: hloupneš, tak plať.
2. Jak nabobtnalý klíčky hrášku
byly cíle tvý, a já chtěl víc,
já předělat chtěl svět, jó, to se stává,
kolik bylo nás, a stále nic.
Tak pozdravuj ty svoje šminky, láska,
a do zrcadla zkoušej řvát,
jó, utekla nám láska, jó, to se stává,
a najednou tě, holka, nemám rád.
- R:**

22. Hráz (Nedvědi)

1. G $\frac{G^{maj7}}{F^\#}$ E_{mi}
Stál tam na stráni dům, v něm židle a stůl, G A_{mi}
pár kůží a krb, co dřevo z něj voní, D^7
s jarem, když máj rozdá barvy svý, G D^7
tu sosna krásná nad chajdou se sklóní, G $\frac{G^{maj7}}{F^\#}$ E_{mi}
a říčka, když stříbrným hávem se přikryje s ránem, G E
svý ahoj jí dáš a pak je tu den, C E_{mi}
zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá, D^7 G D^7
svět s ním, svět s ním.
2. Touláš se po lese, touláš a jenom tak bloumáš
a koruny stromů tě uvítaj' rosou,
víš, že času je dost, to znáš,
a možná potkáš někde dívku bosou,
po slůvkách, který se říkaj', po dnech něžných stisků
vás uvítá chajda a pak je tu den,
zazní údolím kytara tvá, ta píseň ráno uvítá,
svět s ním, svět s ním.
3. Však náhle volání táhlé ti přeruší snění
a oznámí všem: je poslední den,
voda zaplaví údolí,
sosnu, chajdu, pohled zabolí,
ta hráze je potřebná všem, však zabijí den,
co nosil tě v náručí romantickém,
zazní údolím bolest tvá, ta bolest ráno uvítá,
svět s ním, svět s ním ...

23. Hejna včel (Nedvědi)

1. $\frac{Hmi}{A}$
Nějak umírá nám láska,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
my jako hejna divejch včel
 $\frac{Hmi}{A}$ $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
jdeme dál.
2. Každěj vztah je vlastně sázka
a každý ráno může zmizet,
my jdeme dál.
- R: $\frac{Hmi}{A}$
Řekněte, kdopak za to může,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
kdo z nás má právo něco brát,
 $\frac{Hmi}{A}$
kdo učil lidi zlobu dýchat,
 $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$ Hmi $\frac{Hmi}{A}$ $\frac{Hmi}{G}$ $\frac{Hmi}{F\#}$
kdo na vojáky chce si hrát.
3. Už zase bohatějch je spousta,
a čím víc peněz, lásky míň,
my jdeme dál.
4. A tak nám zbývá jenom doufat,
že už zítra, že už zítra snad
budeme dál.
- R:
5. Už zase umírá nám láska,
my jako hejna divejch včel
jdeme dál...

24. Igelit (Nedvědi)

1. G D C G
Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu dešť,
 D G
pod hlavou boty, nuž, tátovu bundu šitou z maskáčů,
 D C G
k ránu se mlhy zvednou a ptáci volaj': hele, lidi, svítá,
 D G
pak větvičky si nalámou na oheň, aby uvařili čaj.
- R: Emi D^7 G C G
A všichni se znaj', znaj', znaj' a blázněj' a zpívaj'
 Emi D^7 G Ami G
a po cestách dál, dál, dál hledaj' normální svět.
2. Ukrytý v stínu lesa, kvečeru znavený nohy skládaj',
kytara zpívá o tom, jak dřív bylo líp,
ten, kdo neví, nepochopí, nepromíjí čas nic, všechno vrátí,
ta chvilka, co máš na život, ti uplyne jak od ohýnku dým.
- R:
- G D C G
*: Ukrytý v stínu lesa, igelit, to kdyby přišel k ránu dešť ...

25. Jakub (Nedvědi)

1. Let všedních dnů vnímám jak dešť,
kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
a hranice snů, v noci den, ve dne noc,
a tu a tam vztek, když je všeho už moc.
2. A
Někde uprostřed mám, tvůj obrázek mám,
vždycky, když bolí den, tak si ho maluju sám,
 D A
krásně bílá je smích, černá oči a strach,
 E^7 A
to jak poznáváš svět, slunce, květy a prach.
3. Pojď, ruku mi dej, nechci, abys' šel sám,
možná bude nás víc, řeknem, kdo půjde kam,
do posledních koutů týhle planety říct,
že nad lásku není, že nic není víc.
4. Let všedních dnů vnímám jak dešť,
kruh lidí a jmen a pravdu a lež,
a bezmocně koukám, jak všemu jdeš vstříc,
vždycky zakopneš dřív, než stačím ti říct,,
- 5.=3. D A
+ [: do posledních koutů týhle planety říct,
 E^7 A
že nad lásku není, že nic není víc ... :]

26. Jaro (Nedvědi)

1. Ami G
Přišlo se jaro ptát, co dělám a která se mi líbí,
 Ami G
jestli jsem pod rozkvetlým stromem už pusou dal,
 C D^7 G
řek' jsem mu o tobě, a ono přikývlo, jako že prima,
 C D^7 G
do vůně zrození o našem chození jsem mu hrál.
- R: G $F\#$ F E A^7 D^7 G
Mám rád, mám rád, co víc si můžu přát,
 $F\#$ F E A^7 D^7
mám rád, mám rád, co víc si můžu,
 A^7 D^7 A^7 D^7 G
co víc si můžu, co víc si můžu přát.
2. Přišlo se jaro ptát, jestli, když umím brát, umím i dávat,
jestli jsem hodnej, něžnej, milej, jak mám bejt,
řek' jsem mu o tobě, a ono přikývlo, jako že prima,
do vůně zrození o našem chození jsem mu hrál.
- R:

27. Ježek (Nedvědi)

1. *E*
Listy jak unavené hlavy sklání k zemi blíž,
noci teplo ztrácej, ježci hledaj' v listí skrýš,
A
na kraji měst usínaj' zabaleni
E
do kradenejch dek tuláci zla.
2. Světlo se poztrácelo, v chatách svíčky zavoní,
písničky smutnější se do zpěvníků nakloní,
potoky stmavnou, až se na hladinu
listí jako peří položí.
- E*
R: Tak rád, tak rád se dívám,
A *E*
jak všechno Pán Bůh k spánku ukládá,
jen stát, jen stát a dívat,
A *E*
jak všechno miluje se a nehádá.
3. Podzime, vítej, stromy chystaj' se svou krásu svléct,
tuláci prořídnu a tišší budou dálky cest,
obzory s podvečerem zahořej',
a my volat budem: „Bože, to je svět!“

R:

R:

28. Jižní kříž (Nedvědi)

1. *D*
Spí Jižní kříž,
Hmi *A*
jak říkali jsme hvězdám kdysi v mládí,
Emi
to na studený zemi
D *Hmi* *A*
ještě uměli jsme milovat a spát.
2. Dál, však to znáš,
světem protloukal ses, jak ten život pádí,
dneska písničky třeba vod Červánku
dojmou tě, jak vrátil bys' to rád.
- Emi* *D*
R: Zase toulal by ses Foglarovým rájem
Hmi *A*
a stavěl Bobří hráz,
Emi
se smečkou vlků čekal na jaro,
D *Hmi* *A*
jak stejská se, až po zádech jde mráz.
3. Spí Jižní kříž,
vidí všechna místa, kde jsi někdy byl,
to když, naplněnej smutkem,
jsi plakal, plakal nebo snil.

R:

29. Ještě ne (Nedvědi)

1. *C*
Jak by z dálky dým šel k nám
a bílým plátnem skrýval svět,
G *D* *G*
tichým nářkem, bídou hnán,
G⁷ *C*
ještě ne, ještě ne.
2. Ještě sílu mám, a dost,
ještě vidím, co bych vidět měl a mám,
ještě neoslep' jsem touhou vrátit zlost,
ještě ne, ještě ne.
- Ami* *E⁷*
R: Nenechte mě tak blízko tý špíny stát,
F *C*
copak člověk může z víry jen žít,
Dmi *Ami*
k tomu ještě o své milé mít věčný strach,
D⁷ *G*
pomozte mi dotknout se, být.
3. Jak by z dálky dým šel k nám
a bílým plátnem skrýval svět,
snad toho pláče, snad, už bylo dost,
ještě ne, ještě ne.
4. To z nevíry, jak je snadná, já vím,
už jednou chodil poutník, říkal, kdo jsme,
dali jsme ho na kříž právě jak dnes,
ještě ne, ještě ne.

R:

5.=1.

6.=2.

30. Johanka (Nedvědi)

1. *Emi* *Dmi* *Ami*
S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
Emi *Dmi* *G* *Ami*
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč,
Emi *Dmi* *Ami*
jenom s vírou svou stojí dívka plavá, bílá,
Emi *Dmi* *G* *Ami*
oheň nad hlavou, jenom s pravdou dál.
- E⁷* *Ami*
R: Hej, muži, přidej ohni sílu,
E⁷ *Ami*
vždyť lidé se nudí jen,
E⁷ *F*
ať plameny nesou zprávu zlou,
C *G* *Ami*
jak skončil soudný den s Johankou.
2. Dík svůj dal ti král, celá Francie si zpívá,
to se osud smál, smutek utíká,
s pannou Johankou ke štěstí se země dívá,
vítr zprávu vá, že se dýchat dá.
- R:**
3. S hlavou skloněnou lidí zástup se tu dívá,
nebe nad hlavou, slyšíš dětskej pláč,
popel s vánkem ví, co se v dívčím srdci skrývá,
hra se zastaví, jiná začíná.

R:

31. Josef (Nedvědi)

1. Cesta dlouhá vedla pouští,
Josef za ruku si vedl osud náš,
Marie o synka se bála, chtěla vodu a něco jíst,
rabín v oáze jim přes den chodil z Bible verše číst.
2. Hleďte, v Betlémě snad svítá, ta krásná, jasná zář,
už narodil se z vůle boží syn,
vemte každý, co má navíc, a spěchejte, je čas,
vemte ovečky a plátno, nocí povede nás hlas.
- R: Ježíš říkají mu všichni, v jeslích leží na senách,
prý i králové se poklonit tam jdou,
vyšla hvězda, vyšlo ráno, Magdaleno, synka vem,
všichni lidé budou slavit dnešní den.
3. Pastýř od dveří svý stádo stále shání,
aby zástup mohl poklonit se jít,
aby položit moh' každý dar, co z mála z domu vzal,
Marie něco tiše zpívá, aby nevzbudil se, spal.
4. Oslík s volkem teplo dýchá, večer přinesl už chlad,
a lidí neubývá, každý syna zahlédl by rád,
tesař děkuje a kývá, olej v lampách dolévá,
odkudsi jasně zní a z hvězdy zář se rozlévá.

5.=2.

R:

6.=2.

R:

32. Jarní tání (Nedvědi)

1. Když první tání cestu sněhu zkržíží
a nad ledem se voda objeví,
voňavá zem se sněhem tiše plíží,
tak nějak líp si balím, proč, bůhví.
- R: Přišel čas slunce, zrození a tratí,
na kterých potkáš kluky ze všech stran,
[: Hubenej Joe, Čára, Ušoun se ti vrátí,
oživne kemp, jaro, vítej k nám. :]
2. Kdo ví, jak voní země, když se budí,
pocit má vždy, jak zrodil by se sám,
jaro je lék na řeči, co nás nudí,
na lidi, co chtěj' zkazit život nám.
- R:
3. Zmrznout by měla, kéž by se tak stalo,
srdce těch pánů, co je jim vše fuk,
pak bych měl naději, že i příští jaro
bude má země zdravá jako buk.

R: + oživne kemp, jaro, vítej k nám ...

33. Kahánek (Nedvědi)

1. Obrisy domů ztrácí stín, po loukách bloudí mlhy dým
a z černých krovů větví hvězdy chtěj' jít k nám,
tak ještě pod zadek si dát pár dek, co v noci budou hrát,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.
2. Podivná vůně z blízkých chat, dřevo je krása, co máš rád,
když smůla z ulomených větví zdobí kmen,
do láhve z limonády dát něco, co zmírní žízeň, hlad,
a za ruku tu svou, bez níž by stejskalo se, až začnete hrát.
- R: Písnička je lék, člověk by povstat chtěl a smeknout,
když doba na kahánku pláče smutek má,
čistá jak studánka, když zní, nocí když rozhněvané hřmí,
a vůbec nejhezčí je, když smíchem zazvoní.
3. Naposled podívat se jsou mámy, zda děti ještě spěj',
ještě se marně ladí, však taky ne moc,
a pak už cosi uvnitř rozplyne se, jen oči hledaj' dál,
tam v ohni kdesi uprostřed je všechno, co sis odjakživa přál.
- R: Dmi C F A B^b Gmi A Dmi

R:

34. Kamarád (Nedvědi)

1. Měsíc cestou svoji nad řekou když hvězdy provází,
každý kamarád si s kytarou svý tóny nachází,
lajlalaj ...,
jdeme spolu cestou dál, aby oheň věčný kamarádství plál.
- R: Lajlalaj ...
2. Někde v dálce život probouzí se, jinej umírá,
ještě dneska patnáct let ti bije, zejtra šedesát,
lajlalaj ...,
každou vteřinu se usmívej a v duši pláč a smutek ukrývej.
- R: Lajlalaj ...
3. A když vlasy tvoje šediví, tvá píseň utichá,
můžeš s klidem říct svý poctivý jen „ahoj“ do ticha,
lajlalaj ...,
přijdou tuláci ti sbohem dát, pak šeptem řeknou: byl to ka-
marád.
- R:

35. Kamínky (Nedvědi)

1. $D \quad G \quad D \quad A^7$
Bláznivý rána a bez hříchů noc
 $D \quad G \quad A^7$
a den, co se zdá jako sen,
 $D \quad G \quad D$
a pořád se zpívá a vypráví jen
 $A^7 \quad D$
a přezdívky zní místo jmen.
2. A ohýnky k ránu a k obědu zas
a věčně se jí, co kdo vzal,
pak uklidit trávu a sbalit a jít,
kouknout se o kousek dál. $G \quad D \quad A^7 \quad D$
3. Bláznivý rána a bez hříchů noc
a říčky a útesy skal
a na stráni chajda a pod chajdou břeh,
kde kamínek z vody sis vzal.

36. Kyjovská hospoda (Nedvědi)

1. $D \quad E_{mi} \quad A^7 \quad D$
Z kyjovský hospody zaslech' jsem písničku, co mám rád,
 $G \quad D$
většinou zaznívá z hospod jen řev,
 $G \quad D$
pár chlapů zpije se, pohádá a začne rvát,
 $H^7 \quad E_{mi} \quad A^7 \quad D$
a tady se zpívalo, že Janek bude si Haničku brát.
2. Maménky v krojích si pod bradou na uzel šátek stáhnou,
a chlapi dělať, že jakoby nic,
leštěný holínky, stužky, pás vyšívanej,
v ruce sklenku, když vyschne jim, připijou, ty, muziko, hrej.
3. Z kyjovský hospody zaslech' jsem písničku, co mám rád,
dveře u šenku malovaný,
tak jsem přidal smutek očima, chtěl jít ven,
možná stokrát jsem do Prahy přezpíval:
 D
spánembohem, spánembohem ...

37. Komár (Nedvědi)

1. E_{mi}
Zkouším, jak stín vrhá svíčka,
 C
blouzním, myšlenka mě hýčká,
 $A_{mi} \quad D \quad C \quad \frac{C}{H} \quad A_{mi}$
jak spíš, dát do ucha ti budík, dát, hm.
2. Dýcháš a občas chrupneš, lásko,
můj chlap, co víc, večer říkal jsi mi „krásko“,
ta chuť, jak spíš, do ucha ti budík dát, hm.
- $E_{mi} \quad A_{mi}$
R: Mám, mám, mám, z tebe krásně, lásko, čisto v duši mám,
 $G \quad H^7 \quad E_{mi}$
a jak ti z očí spících noc teď lásko, skládám,
 A_{mi}
tajně hádám, jestli rád máš, když toužím,
 $C \quad E_{mi}$
když kolem tebe marně kroužím, k tobě patřím jak déšť k loužím,
 $H^7 \quad E_{mi}$
asi tě vzbudím, lásko, jestli jsem to já.
3. Loudím, ty v limbu kdesi bloudíš,
zpívej nebo mluv, říkej „ne“ anebo zívej,
zkouším do ucha ti komára dát.
- R:

38. Kousek (Nedvědi)

1. $A \quad E$
Vítr se zdvihá a píská
 $H_{mi} \quad E$
a noc opilá začne se smát,
jen ten, kdo ví, jak je, když stýská se,
 $A \quad D \quad E$
jen ten umí říct, jak mi je.
2. Zavřenej s kytarou skládám,
a když neskládám, pořád bych spal,
kam se podívám, všude je tě kousek, lásko,
včera vlasy tvý jsem ze stolku vzal.
 $A \quad E$
- R: Však víš, však víš,
taky díváš se z oken, jestli mě neuvidíš někde stát,
netrap se bůhvíproč, miláčku, doma jsem, sedím sám,
 $A \quad E$
tvůj, jen tvůj.
- R: Vítr se chlubí a píská,
suché zemi přines' stíny a déšť,
a co já, kdo mě zchladí, kdo vískat
bude ve vlasech, když ráno chci vstát?
- R:
- *: $A \quad E \quad A \quad E$
Však víš, však víš, však víš, však víš,
 $A \quad E \quad A \quad E \quad A$
však víš, však víš, však víš, však víš, však víš ...

39. Křeček (Nedvědi)

1. E_{mi}
Pár starejch věcí vezmem na sebe
 $A_{mi} \quad H^7$
a na záda zelenej dům
 $A_{mi} \quad H^7$
a jedem se toulat někam za nebe,
 $A_{mi}(C) \quad E_{mi}(H^7)$
kde vale dáme obyčejnejm dnům.
2. A po nás nikdy nikde nezbejvá
sta konzerv a papírovej sad,
pro zvalenej kus trávy, co nás ukrejšvá,
nadáváte, chcete se smát.
 E
- R: Půjdemě dál, a s námi ti, co chtějí v lese žít,
 A
půjdemě dál, když řeka v peřejích nám nese klid,
 $F\#$
půjdemě dál, a ten, kdo bránit nám chce, musí říct,
 H^7
co děláme špatně, musí říct.
3. Pro pár kovbojčků slyším každej den:
co tremp, to chuligán,
a když pozvu někoho, ať přijde jen,
je líněj a nechce se mu k nám.
Těžko se autem dostaneš,
pane Křečku, do skal sem k nám,
ty, co jsi rek', že s trampy zameteš,
znáš je vůbec, slyšíš, já se ptám.

R:

R:

40. Křížek (Nedvědi)

1. D D^{maj7}
 D^7 G
 Neptej se mě na nic, když tě blízko mám,
 nestačí jen být, jen být,
 Emi H^7 Emi
 kdyby život náš byl jenom dým a klam,
 A^7
 tak ty jsi to, v co uvěřím.
2. Víš, jak člověk někdy bývá strašně sám,
 smutnej ze svých vlastních vin,
 s tebou vždycky pocit, že i žiju, mám,
 že nejím, jenom spím a bdím.

R: D $\frac{D}{C\#}$ $\frac{D}{H}$
 Jsi můj proud, co někam odnese mě, jedno je kam,
 $\frac{D}{A}$ $\frac{D}{G}$ $\frac{D}{F\#}$
 jsi můj rým, já verše další vždycky u sebe mám,
 Emi A^7
 co zapadnou, když napadnou.

3. Udělám ti křížek palcem na čelo,
 jak dělávala bába nám,
 aby žádný pokušení nesmělo
 přes práh dveří nikdy k nám.
4. Aby bída, co se o svět pokouší,
 s kosou chodí duše brát,
 utekla, a nikdy ať to nezkouší,
 miluješ mě, mám tě rád.

41. Kroužek (Nedvědi)

1. E A
 H^7 E
 Rozhozený vlasy, v trávě chvíli spí,
 A E A E
 nohy unavený z těžkejš bot,
 $F\#$ H^7
 kdo ví, co zdá se jí, co se jí zdá,
 co tam za víčkama schováno má.
2. Na zápěstí z kůže kroužek skrývá dlaň,
 tak nechte ji tu chvíli spát,
 ať pocit jen má bezpečí odevzdaná,
 šla s námi přes den všechno stejně jak kluk.

R: A E H^7
 A E H^7
 Podívej, usmívá se, tiše, vždyť spí,
 E
 co kdo z nás vlastně jeden o druhým ví,
 tak pojďte hrát.

3. Ať probudí ji písnička, ať zpívá s ní,
 ještě než otevře oči, hraje,
 počkej, ta bude koukat, než zjistí, kde je,
 do kolen opře hlavu vykulená.

R:

R:

4.=1.

42. Kuličky (Nedvědi)

1. E A E
 A H E
 Na tváři kuličky slz, láska si na křik nikdy nezvyká,
 sedí a hádku mlčky polyká jak pád, jen tiše naříká.
2. Ví, že jak v přívalu déšť než vsaje zem, kořínky zaplaví,
 napraví pohled zprvu tázavý, pak dotek laskavý.
3. Jen vědět, že jste jen dva, a nikdo nikde a nikdy víc,
 co možná nejčastěji si lásku říct, do očí zblízka říct.
4. Ono to všechno chce čas, zasadiš stromek, taky nerodí,
 telátko zkouší to, ale nechodí, dva k sobě hodí se i nehodí.
5. Na tváři kuličky slz, slova se jako mlha rozplynou,
 smířit se s daní lásce povinnou, vinou i nevinou.

6.=3.

$E A H E$

7.=4.

43. Kužel (Nedvědi)

1. Emi
 A
 V kuželu světél púlnočních vlaků koleje, les,
 Ami
 tu a tam křídla zmatenejš ptáků, přejetejš pes,
 Emi
 a v křoví u trati ještě pár tuláků,
 G A Emi
 co hledaj', kde jak spát,
 kolik je hvězd, tolik je cest, když chceš si hrát.
2. V kamenech tratí tu a tam květ, bláto a mech,
 s rachotem letí semafor vzhůru, jak jsi se lek',
 ke skále přitisknutejš doufáš,
 že dveře žádný nebudou vlát,
 za vlakem vítr bude si s listím akátů hrát.

R: A Ami Emi
 A Ami Emi
 Jak stejská se, když tejdenn vleče se jak pluh,
 když práce, spěch a spánek jsou jak jeden kruh.

3. V kuželu světél púlnočních vlaků koleje,les,
 tu a tam křídla zmatenejš ptáků, přejetejš pes,
 a tichejš netopýr nad hlavou přelítne,
 možná usnul a v světle spad',
 kolik je hvězd, tolik je cest, když chceš si hrát.

R:

R:

44. Kyjov (Nedvědi)

1. E Hmi
V posledních tónech cimbálu bloudí
 A
nad Kyjovem písnička má,
 H^7
ještě poslední sklínku, než si paličky bílý,
 E
než si kamarád do kapsy dá.
2. Ještě nechce se domů, ještě člověk by zpíval,
pojdte Jarošov ještě si dát,
jak dvě voděnky kolem, tam kolem něj tečou
a drobné rybky nedaj' milencům spát.
- R: E
Ještě nepůjdem domů, že ne, že budem zpívat,
 $F^\#$ H^7 E
než ty hvězdičky sejdú s tmú,
tolik písniček krásných a ještě hezcích nám zbývá,
 $F^\#$ H^7 E
ať nás k radnici dovedú.
3. V posledních tónech cimbálu bloudí
nad Kyjovem písnička má,
už hvězdy se pletou a o spánek loudí
a chvilka něco se zdá.
4. Je smutno a veselo a mlčí se spíš,
slunéčko, chvíli počkej malinkou jen,
než řeknem: spánembohem, hele, a je tu písnička,
co pozdraví kyjovskej den.

R:

5.=1.

R:

R:

45. Kytka (Nedvědi)

1. D G D
Otvírám lásku na stránce „rád“,
 A D
přišel jsem, milá má, něco ti dát,
 G D
zeptat se, co děláš a jakej byl den,
 A D
pohládit tvář, tu kytku si vem.
- R: D G D
Ty jsi tak jiná, tak jiná, kdo ví,
 A D
jestli má touha tě neporaní,
 G D
ty jsi tak jiná, pojd', ruku mi dej,
 A D
s tebou je celej svět jak vyměněnej.
2. Sedíme tu spolu a slova si jdou,
propletený prsty leží na kolenou,
oči jako čert a malinkej nos,
ze všech je nejhezčí, tiše, už dost.

R:

46. Lék (Nedvědi)

1. E A E
Když duše má bloudí, neví, kudy se dát,
 A E
uvnitř cosi mě svírá jak žízeň, jak hlad,
 A E
dlaně obracím vzhůru a nechám se vést,
 A E
jak pastýřem stádo přes kamení cest.
2. Tak když je mi nejhůř, nejsem nikdy sám,
do jeho rukou kroky svý dám,
a bolesti slábnou, on je síla a lék
na moji slabost, pláč a vztek.
3. Ale když všechno se daří, v duši kvete mi sad
a štěstí jen hoří, pryč žízeň je, hlad,
tak z cesty svý scházím, chci stačit si sám,
na jeho lásku zapomínám.

47. Lilie (Nedvědi)

1. Emi H^7
Noční stíny lekaly nás,
 Emi H^7
kdejaká sůva letící tmou,
 C G
zlámaný větve, možná, že laň,
 Ami H^7
my pomalu dál táhli, dál.
2. Až někdo zahlíd' světlo v dálce,
tlumený zpívání vítr tmou
zanes' až k nám, no konečně hrál,
někdo tam hrál, písničku hrál.
- R: Emi Hmi Emi
Zazpívej, já k ohni si dám nohy blíž,
 Hmi Emi
povídej, no, koho si potkal a kde tu spíš.
3. u ohně parta v pískovejch blůzách,
na krku šátky, lilie,
lámou mi palce a já zmůžu se jen:
no zaplaťpámbu, že už.
- R: Emi H^7 Emi H^7 C G Ami H^7
- R:

48. Lipka (Nedvědi)

1. E Naposledy, H^7 mamičko, E sa podívejte,
 H^7 vy, E tatínku, pod kabát mi bílé dajte,
 $A E$ pro císaře pána tu smutnou notu hrajú,
 H^7 v Hradišti E ňa dneska večer mundúr dajú.
2. Ty můj kvítku malovaný, nevrátim sa,
 kdesi pod tou rúžou v klopě srdce klesá,
 do kostela v bílém už ťa vidím vcházet,
 jestlipak i v nebi može láska scházet?
3. Spravedlnost, kde si bola, když šli drábi,
 maměnky už ruky bolí, a já su zdravý,
 kdo tu bude orat, kdo políčko sklízet,
 kdo před domem listí z lipky, kdo uklízet?
4. Já vím, Bože, že starostí nad hlavu máš,
 že už takhle hněv a bolest, že neuhlídáš,
 [: až večer u okénka maměnka budú zpívat
 o tom, že sa brzy vrátím, tu zkus sa dívat. :]

49. Lístek (Nedvědi)

1. D Tady máš lístek z vlaku, A^7 našel jsem ho v trati, D
 A^7 já vím, že neslavíš nic, to je jenom tak, D
 G večer hledat budem, kdo kam jel, kam se vrátí D
 Hmi a kterým tunelem jel a jak je to byl vlak.
2. Když tady na tý trati mý dějiny se psaly,
 tu ještě stavěl kdysi dávno císařpán,
 pak si tu chvilku Němci na vojáky hráli
 a v mých snech zjevil se mi první Indián.
- R: A^7 S tmou, když usínají ptáci, D ohně vidím plát
 A^7 a pod čelenkou z perí s dýmku míru sebe vidím stát. D
3. Podívej, Indiáni hledaj' bílý tváře,
 do dřeva vagónu se zasek' čísi šíp,
 a sejta prospektorů zdobí zlatá záře,
 někdy pocít mám, že líp už bylo dřív.
- R:

50. Luka pod Medníkem (Nedvědi)

1. A Když má člověk v kapse spoustu let
 $C\#mi$ a nic neví a vlastně hledá svět,
 D tak se mu lehce ještě začíná
 A a každý ráno znovu a zas.
2. Lehce přejde každé pláč a vztek,
 nic není tabu, nic není na zámek,
 her, malin nezralejch krásnej čas,
 to každý ráno začne zas.
- R: Taky jsem bláznil a utrácel si čas,
 A D A
 D A
 nádherně netušil, že jak voda klouže
 Hmi E^7
 životem, jak hřebenem vlas,
 A D A
 těch krásnejch lásek, písniček u ohňů a hvězd,
 D A
 jak je to dávno ...
3. Na stránkách Medníka je spousta chat,
 když někdo stavěl, pomáhal každé chlap
 a ženský vařily a balily prsty,
 to když se někdo do ruky sek'.
4. Večer se sneslo dříví, větve a tak,
 občas nám k práci zahoukal na páru vlak,
 my jako děti dřív jsme museli jít spát,
 hádejte, co se zdálo nám.
- D A
 R: + jak je to dávno ...

51. Lidská přání (Toronto / Tom Paxton)

1. C Měsíc dlouhou milí na cestu mi svítil F C
 F C G C
 a já jel, dlouho jel,
 F C krásný pampy modrej obzor tak se třpytil C
 F C G C
 a já jel, dlouho jel.
- R: G Kolik přání splnit touhy člověk každé v srdci má F C
 Ami Emi G
 a já vím, že je těžké najít cíl,
 C F C Emi
 hledat stále svoje cesty, dávat sám to, co sis přál,
 C G C G C
 ten, kdo ví, že není sám, tak ten se má.
2. V noci spánek, ráno slunce oči budí,
 měsíc spí, někde spí,
 mnoho myšlenek ti slunce ráno vnutí,
 měsíc spí, někde spí.
- R:
3. Někde v dálce svý sny milá doma snívá,
 že nejsi sám, že nejsi sám,
 tvoje oči, tvůj hlas lidem písňě zpívá,
 že nejsi sám, že nejsi sám.
- C G C G C
 R: + ten, kdo ví, že není sám, tak ten se má ...

52. Manitu (Nedvědi)

1. E
Měsíc trpělivě poslouchal to,
 A
čemu ještě včera říkali jsme zpívání,
 H^7
už nás zůstalo tak na trojhlas
 E
a ptáci oznámili, že brzy přijde svítání.
2. Ještě do žhavýho přidej trochu jehličí,
ať naposled to zavoní,
a na hodinky nekoukej,
spát půjdeme, až zvony ze vsi zazvoní.
- E^7
R: A pěkně podle starých zvyků,
 A
i když je skoro ráno, dobrou noc si popřejem
 H^7
a poděkujem k východu,
 E
že Manitu nám dopřál ještě jeden den.
3. Spousta obyčejnejch věcí tady kolem
ještě dovede nás za srdce vzít,
starý pádlo, bůhví odkud,
a bílej šátek holky, co hledala v řece klid.
4. A ranní slunce, když se korunami stromů
v mlze mezi kmeny prodírá,
a šerif, že nemůže spát, tak vezme kytaru
a něco naschvál zazpívá.

R:

R:

R:

53. Marod (Nedvědi)

1. G C G
Zase mi píšeš, že v pátek vyjždíte ven,
 Hmi C G
pozdravuj, že zas vynechám,
 C G
bílej svět bílejš stěn mě tu svírá,
 Hmi C G
vzpomínky sbírá, pozdravuj.
- D^7 G
R: Až půjdeš kolem křížku u Čertový skály, vzpomínej,
 D^7 C G
až večer škrtněš sirkou a kluci vstanou, vzpomínej,
když ti to vyjde.
2. Zase mi píšeš, že Káča spálila i čaj,
a v kempu někdo říznul stromm
vidíš, a já tu jako pecka tloustnu,
nechávám život na potom.

R:

54. Máta (Nedvědi)

- E
1. Zase mi někdo šlápnul na pravej prst,
když chodím travou, dívám se i skrz,
 A
třeba tu někdo může ležet, tak jako já,
 E
a povídat do nebe, na hranatý mraky se smát,
 H
to jsem moh' zůstat na Václavským náměstí,
 E
s lidma tlačit se, rvát.
2. Přese mě cestu vynechat by mohli jste snad,
copak to koušeš, dej mi, taky mám hlad,
to jak člověk nedělá nic, má stále chuť,
teď například půjdu si lehnout a v sedm mě vzbud',
jé, ty jsi hodná, ten polštářek si vem,
no, jsem přeci tramp.
- E^7 A
R: Mám rád, když kousek jehličí si pod hlavu dám
 E
a na něj loňský listí z dubu sesbírám,
 $F^\#$
a vedle ucha kousek máty z louky jsem vzal,
 $F^\#mi$ H
ještě kdyby tu hrál, někdo hrál.
3. To stačí si pak před spaním jen něco přát,
až zatáhnou se víčka, přání bude se zdát,
jau-jau, zas mi někdo šlápl na pravej prst,
půjdu natrhat si bylinek plnou hrst,
vezmu na obkládek, ze zbytku udělám pít,
slonům prej chutná víc.
 $R: E A E H E E^7$

R:

E
4.=1. + jau ...

55. Mayovky (Nedvědi)

- Dmi
1. Dávno už v polích ztichnul pokřik vran,
měsíční záře, vločky poletují tu a tam,
 Gmi
to jednou večer přišla paní Zima
 Dmi Ami Dmi
pozeptat se, co a jak se mám.
2. Dřevěný teplo voní po trámech,
nechal jsem vodu ohřát na čaj, na grog na kamnech,
pak v rohu u skleničky začal jsem si zpívat
o tom, jak dřív bylo líp.
 Dmi F
- R:** Asi už stárnu nebo hloupnu snad,
 C Gmi
já jsem měl mayovky a Wolkera rád,
 Dmi F
a než jsem šel s holkou, řek' jsem stokrát snad,
 C Gmi A
jak je mi milá, něžná, hezká, a jak bych chtěl ji mít rád.
3. Najednou všechno se to zvirtlo tak,
na pramen žába sedla a na helmy černej pták,
a já si myslím,
že na tenhle podivnej svět asi nepatřím.
4. Jen ta má Sázava mi občas vrátí chuť se smát,
někdy se zastaví tam přítel, děvče, kamarád,
pak v rohu u skleničky zpíváme si o tom,
jak dřív bylo líp.

R:

5.=1.

56. Mrazík (Nedvědi)

1. Ami
Příroda se k spánku chystá,
hnědne listí, zima jistá,
 G Ami
přesto slyšíš na cestách tulácký písně hrát.
2. Sveztr navíc, rána studí,
když tě první mrazík vzbudí,
teplej čaj, než rozhlédneš se, a zas o kousek dál.

R: C G
Tak jako vítr, trochu jak blázen,
 Dmi Ami
ženeš to noci, ostatní spí,
 C G
nevidíš nebe, nevidíš na zem,
 F Ami
vidíš pár lidí, co pochopí.

3. Z poezie paneláků,
šedejch zdí a metra vlaků
na nádraží pospícháš, aby sis spravil chuť.
4. Když se mlhy v lese zvednou,
známé tváře k ohni sednou,
ze smutného Babylonu zbyde jenom suť.

R:

57. Můra (Nedvědi)

1. G C
Ve světlech nočních vlaků tu a tam
 G
mihne se můra nebo brouk
 C
a na poslední tuláky si výr
 G
na kraji lesa tajně houk'.

R: D G
Ve stříbrné řece ohně hasnou, jen měsíc v ní zbyl,
 D G
tak spát, ať ráno, až přijde den, můžem jít o trochu dýl.

2. Vždyť po ránu jsou cesty nejhezčí,
tichý, jak když padá sníh,
ty krok za krokem poznáváš den,
štěstí a smůlu na dlaních.

R:

- *: G C
Ve světlech vlaků tu a tam ...

58. Nábřeží (Nedvědi)

R: G D
Povídám anebo zpívám ti písničky, co znáš,
 Emi G D A D
občas přelétne tu noční pták, neboj, jsem, jsem tu já.
 D

1. V tmavejch okách řeky utápěj' se noční světla lamp,
 Hmi A D
tu a tam je vidět spící labuť a stíny parníků,
kamenným nábřežím se touláme, kudy nedá se jít dál,
 Hmi A D
boty mokré, to jak Vltava se vine k chodníkům.

R:

2. Sem-tam tramvaj duní na mostě, co zas jiný jméno má,
kolem všechno strašně uhání, snad jen my dva máme čas,
z tvojí ruky začnu hádat, co mi čáry prozradí,
pak už ji nepustím a všechno, co v ní najdu, tobě vrátím
zas.

R:

R:

59. Neděle (Nedvědi)

1. A
Teplu svíček a zvon, sbor shůry zní, a všude jen on,
 E^7 A
v jesličkách právě naděje přichází k nám,
ještě než den skončí pouť, než utichne oltář a chrámová loď,
 E^7 A
zase jen hřích na vlnách dnů ovládne prám.

R: D^7 A
Vítr se vzdouvá a hřmí a holubic hejna
 D A E^7 A
zmateně bloudí nad stádem bez pastýřů.

2. Ještě podáš si ruku a jdeš, než kohout zavolá, zapomeneš,
a zase se vrátíš v neděli prosit a kát.

R:

R: A
+ bez pastýřů ...

60. Nitka (Nedvědi)

1. A Hmi $\text{C}^\#\text{mi}$ D
Od rána si zase pískám, nejsem smutnej, jen si stýskám
 A E^7 A
po tobě, má milá, kdepak jseš,
 Hmi $\text{C}^\#\text{mi}$ D
ani tam a ani tady, myšlenky už blouděj' hlady,
 A E^7 A
jestli na mě nezapomeneš.

R: Dmi A
Tuhle jeden pán v novinách napsal,
 E^7 A E^7
že pro milování není nutná láska, nebo ne že až tak,
 A Hmi $\text{C}^\#\text{mi}$ D
moula jeden, asi nezná milování, láska něžná,
 A E^7 A
ať se přijde večer podívat.

2. Od rána až do večera jako nitka, jak provázek
obrázek tvůj omotává čas,
na stole a na hodinách, na rádiu, na novinách,
všude cítím dotyk tvůj a hlas

R:

61. Na kameni kámen (Nedvědi)

1. Jako suchej, starej strom,
jako všeničící hrom,
jak v poli tráva
připadá mi ten náš svět, plnej řečí,
a čím víc, tím líp se mám.
- R:** Budem o něco se rvát,
až tu nezůstane stát
na kameni kámen,
a jestli není žádnéj Bůh,
tak nás vezme země - vzduch,
no, a potom amen.
2. A to všechno proto jen,
že pár pánů chce mít den
bohatší králů,
přes všechna slova, co z nich jdou,
hrabou pro kuličku svou, jen pro tu svou.

R:

3. Možná jen se mi to zdá,
a po těžký noci přijde,
přijde hezký ráno,
jaký bude, nevím sám,
taky jsem si zvyk' na všechno kolem nás.

R:

Laj la laj ...

62. Noe (Nedvědi)

1. Kdo kolem řeky bloudí a hledá mělký brod,
čas marní, voda proudí, Noe postavil si loď.
- R:** Kdo věčně něco shání, ber to, co tu je,
skromnost touhy chrání, co svět pamatuje.
2. Kdo v křiku hledá sílu, málokdy pravdu má,
kdo nemá chuti k dílu, chlubit se, jak se dá.
- R:** Kdo právem v ruce mává, ten prohrává soud,
kdo tiše u zdi stává, horou dokáže hnout.
3. Kdo klame, špatně spává, svědomí je klid,
kdo míru zbraně dává, chce z války dobře žít.
- R:** Kdo před stádo se staví a bečí, aby měl,
když vlci přijdou, zmizí za hradbou bezbranných těl.

4.=1.

63. Noviny (Honza Nedvěd)

1. Jak jsem šťastnej, jak se mám,
si někdy s chutí přečtu v novinách,
tak za padesát halírů mám možnost,
abych na pravdu si sáh'.
- R:** Žádný fámy, všechno jen akorát,
krásně, hezky, koho mám a nemám rád,
touhy, přání lidí můžu tu číst,
nač mám myslet, všechno mi podají,
nač co říkat, vše za mě říkají,
jen co s mozkiem, pořád chce se do toho plíst.
2. A tak si někdy říkám,
na co tu svou hlavu vlastně mám,
vždyť na to jsou tu jiní,
co mi ukážou, v co věřit vlastně mám.

R:

64. Nad Sázavou (Nedvědi)

1. Do noci před tunelem zahouká
poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát,
zhasni tu písničku a napít mi dej,
před spaním chci si ještě přečíst pár hvězd,
ta řeka je jak pohádka,
co vyprávěli naši v chajdě, kde byl klid.
2. Mravenčí skála plná našich jmen
a pražce plný hřebů, z kterých jsi si letopočet přečíst moh',
viadukt, kam ses chodil učit bát,
jak strašně duní, když projíždí vlak,
a táta s mámou, co foukali nám rány,
když chodili jsme domů spát.
- R:** Nad Sázavou, nad Sázavou, občas vzpomene si člověk asi
na ty časy krásný, kdy zpívali jsme Brontosaurusy, Spirituál.
3. Do noci před tunelem zahouká
poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát,
u trati ostružiny vykvetly zas,
v Sázavě zase prej je hromada ryb,
a dokonce prý indiánský teepee se tu objevilo,
bude líp.

R:

R:

65. Občanka (Nedvědi)

1. $\begin{array}{cc} \text{Ami} & \text{Dmi} \\ \text{Do kapsy občanku a k tomu korun pár,} \\ \text{Ami} & \text{Dmi} \\ \text{uprostřed přírody přijímat ticha dar,} \\ \text{E}^7 & \text{Ami} \\ \text{to všechno přes škleby lidí, co nechápou nic.} \end{array}$
2. Nechápou, že chcem jen, jenom v klidu žít,
svět je nám těšnej, když musíme jít
a říkat někde něco, co svírá nám rty.
- $\begin{array}{ccc} \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{E}^7 \\ \text{R: Otřelý fráze a sliby do očí} \\ \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{E}^7 \\ \text{známe už, známe, vždycky se otočí} \\ \text{F} & \text{G} & \text{Ami} \\ \text{jen proti nám, vyrost' z nich tuláckej kříž.} \end{array}$
3. Nervózní města, hádky a štvance,
děla a zmatky, naftový pranice,
to pro nás máte, tak pěkně děkujem, ne!
- 4.=1.
- R:
- R:

66. Obrázek - oblázek (Nedvědi)

1. $\begin{array}{ccc} & \text{E} & \\ \text{Než poslední ti sbohem dám, tak musím něco říct:} \\ & \text{H}^7 & \text{E} \\ \text{v kartách žití, jak víš, se švindl nesmí hrát,} \\ \text{máš možná krásy trochu víc než jiná holka snad,} \\ & \text{H}^7 & \text{E} \\ \text{to nic není, však víš, já nechci s tebou hrát.} \end{array}$
- $\begin{array}{ccc} \text{E} & \text{A} & \text{E} \\ \text{R: Co je platný, že jsi jako obrázek,} \\ & \text{A} & \text{E} \\ \text{že máš kůži jako z řeky oblázek,} \\ \text{H}^7 & & \text{E} \\ \text{věř, holka, nechci si tě vitríny dát,} \\ \text{nevím, co máš se mnou asi za plány,} \\ \text{A} \\ \text{ale teď už je to fuk,} \\ \text{E} & \text{H}^7 & \text{E} \\ \text{svět se mění, tak pal, a ani muk.} \end{array}$
2. Tak obrať list a pozor dej na to, co jsem ti řek',
v tuhle chvíli, však víš, ti nepomůže vztek,
máš možnost vrátit všechno zpět, vždyť stačí jenom chtít,
kdo se snaží, však víš, kam chce, tam může jít.
- R:

67. Ostružiny (Nedvědi)

1. $\begin{array}{cc} \text{Dmi} & \text{Ami} \\ \text{Když zavíráme oči jenom na pár chvil,} \\ \text{Dmi} & \text{Ami} \\ \text{to písnička nák nechtělo se spát,} \\ \text{Gmi} & \text{A}^7 \\ \text{a ptáci trochu naschvál zpívaj': prospíš den,} \\ \text{Gmi} & \text{A}^7 \\ \text{a člověku se za nic nechce vstát.} \end{array}$
2. Když první rosa padá po zdech tunelů,
koleje teplem pražce roztáhnou,
vezmeš si pár ostružin a s pusou červenou
hledáš tichej opuštěnej klín.
- $\begin{array}{cc} \text{Dmi} & \text{A}^7 \\ \text{R: Toulání je názor a přesvědčení z lásky} \\ \text{C} & \text{F} \\ \text{a trochu z nelásky, co život někdy dal,} \\ \text{B}^b & \text{Gmi} \\ \text{a odpověď na stesky, na otázky} \\ \text{A}^7 & \text{Dmi} \\ \text{a na mládí a na kdejakěj žal.} \end{array}$
3. Možná ti chybí táta, možná jinej cit,
třeba holka, kterou měl jsi strašně rád,
na kolejkách v ruchu, smíchu zapomeneš snad,
když kolem ramen vezme kamarád.
- R:
- R:

68. Paneláky (Nedvědi)

1. $\begin{array}{cccc} \text{Ami} & \text{E}^7 & \text{Ami} & \text{Dmi} & \text{Ami} \\ \text{Znám, znám cesty, kde se lidi nepotkávaj',} \\ \text{C} & \text{G}^7 & \text{Ami} & \text{Dmi} \\ \text{hloupost a peníze, kariéra, neví se,} \\ \text{Ami} & \text{E}^7 & \text{Ami} \\ \text{kdo to všechno přináší k nám.} \end{array}$
2. Má, má člověk srdce čistý, když pozná svět,
pak hloupost a peníze, kariéra zjeví se,
je z něj hloupej přestárlej kmet.
- $\begin{array}{cc} \text{Dmi} & \text{Ami} \\ \text{R: Dál, jenom dál, abys u cesty zas stál} \\ \text{E}^7 & \text{Ami} \\ \text{a hledal něco víc, co žene tě dál.} \end{array}$
3. Znáš, znáš noční sídliště, svět paneláků,
tátu jen na neděli, láska se nerozdělí,
nějak jsi tu na všechno sám.
4. Víš, víš, že kytky ráno zas musej' kvést,
tak touláš se po světě, než neděle najde tě,
odkud v pátek utekls' k nám.
- R:

69. Peřina (Nedvědi)

1. A Usnulas', má lásko, a já jak noční můra byl sám, E^7
 A měl teplo na polštáři, tváří tvojí voní, jsem sám, E^7
 A a s křikem noční dravci ulicí se toulaj'
 D a tlučou do popelnic, do oken a vrat, A
 E^7 peřinu přes oči a uši přikrýt dlaní, A
 D nutit se do spánku, kde mohla by jsi stát. $E^7 C G^7 C G^7$
2. Usnulas', má lásko, já ještě malou chvíli tě chtěl,
potichu si hýčkat radost něhy pálících těl,
tma zvláštní kouzlo má: plaší studu stíny,
světlo je pravda, ale ve tmě žije čas,
dotkneš se náhodou, jen tak, bez příčiny,
no a pak znovu, pak už schválně zas a zas.

70. Petrolejky (Nedvědi)

1. C K rytmu starejch kolejníc si písničku zpívám, F
 C mám před sebou pár volnejch dnů a na Sázavě srub, G C
 F tam rozsvítím si petrolej, pavouky z koutů vysbírám
 C a v kamnech dřevo zavoní, mám akáty a dub. G $C F C F G C$
2. Až na verandu slyším řeku, někdo u ní zpívá,
to trampíci si vyjeli a pěkně jim to zní,
můry přišly za světlem a myš se ze tmy dívá,
máš smůlu, holka, nepůjdu spát, než se rozední.

71. Pražské chrámy (Nedvědi)

1. A Do chrámu světlo se dívá
 D^9 a přesvatý obrázky na skle se barví, A
do schránky u vchodu ukládám
 D^9 s cinknutím mincí pár, kdosi mě zdraví. A
- R: D V tichu důstojným postávají lidé hledající klid, G A D A
 D ruce sepnou a s bázní se ptají, kam až bolest může jít. A^9
2. Obrázky na stěnách, sloupy až do mraků,
maleb, co na světle svítí,
pak dveře otvíráš, dvacáté století
náhle se na tebe řítí.
- R:

72. Písek (Nedvědi)

1. D Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde den, A
 D a vymaže vrásky, to že přišel jsem já, že jsem, A
 G mám chuť křičet z lásky nebo probourat zeď
 D nebo postavit ti velkej dům, A
 G víš, nosíš mi sílu, víru, že smysl má
 D věřit jako dítě představám, snům. A
2. Láska je písek, každé zrnko je touha a cit,
písnička krásná, něco, z čeho se dá klidně žít,
ať doba se zmítá nebo plyne jak proud,
stále někdo čeká, blízky jak stín,
když tě ve dveřích svírá, že se nemůžeš hnout,
ruce zapletou se jak veršů rým.
3. E Když do těch tvých vln, co nosíš nad obočím, když přijde noc, H
 E člověk najednou cítí, jak to, co v sobě máme, má moc, H
 A zlehka dotknout se kůže, mužem stal jsi se teď,
 E teď právě dokázal bys' zastavit vlak, H
 A tak to je láska, ale kdo už ji zná,
 E bez křídel nevzlétne, je smutná, a jak. H

73. Piškotka (Nedvědi)

1. D Strání se plíží noční stín - to jsem já, G A
 G každou chvíli se v trní zamotám, D
 G měsíc ne a ne svítit, jen podle hlasů, jak se zdá, A
 G a podle hvězd mířím, bráskové, k vám. D
- R: D Už se odraz světla míhá Hmi
na kmenech stromů, padá, zdvihá,
 A už vidím Jima, jak sekerou čistí les, D
Piškotka s Flintem větve táhnou,
 Hmi u ohně zasycí a lístky zvadnou,
 A já trouba zakopnul a spadnul níž, zas mám to dál. D
2. D Možná jsem asi blázen nebo zůstal ve mně kluk, G A
 G ale když plamen mi sáhne teplem na mou tvář, D A
 D vidím indiánský teepee a kukly šamanů a bubnu zvuk, G A
 G nebo od Bobří hráze ohně zář. D
R: $D G A G A D A D G A G A D$
- R:

74. Plakát (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & E_{mi} & & & \\ & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{Až tam k vám, kde spíš, kde po nocích stýská se ti snad,} & & & & & \\ & & & & & \\ \text{v paneláku pod plakátem srdce moje slyšet musí být,} & & & & & \\ \text{hlavu dám si pod polštář a v tichu noci zapomenu,} & & & & & \\ & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{kde jsem včera s tebou stál a tolik tě chtěl mít.} & & & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & A & & A_{mi} & & E_{mi} \\ \text{Kde brát, kde brát sílu pro další rána,} & & & & & \\ & A & & A_{mi} & & H_{mi} & & E_{mi} \\ \text{mám rád, mám rád, lásku pokryly stíny, je polekaná.} & & & & & \end{matrix}$

2. Neklid můj a tvůj a první pusa naposledy,
panelák, kde zhasíná se, když hlasatel řekne „dobrou noc“,
pak tam u vás, kde spíš, kde na sídlišti všem se stejská,
volat budeš jméno můj na vyvěšené tiché telefon.

R:

R:

75. Pletenka (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & A & & H_{mi} & & C^{\#}_{mi} & & D \\ \text{Vlak něco písknul, byl poslední v řádu,} & & & & & & & \\ & E & & & & A & & \\ \text{stýská se mi, lásko má,} & & & & & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & H_{mi} & & C^{\#}_{mi} & & D \\ \text{stožáry svítí, noc jistí si vládu,} & & & & & \\ & E & & & & A \\ \text{hvězdám asi něco se zdá.} & & & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & D & & E & & A \\ \text{Do náručí prázdnou mi vklouzlo,} & & & & & \\ & D & & E & & A \\ \text{jó, chybíš mi, jsi můj, můj zvyk,} & & & & & \\ \text{ticho vlaky jen krájí, kostel „bim-bim-bam-bam“,} & & & & & \\ & E & & & & A \\ \text{jó, chybíš mi, má lásko, má.} & & & & & \end{matrix}$

2. Hedvábkou krásný, můj úryvku z básní,
co o tobě jsem písničkám psal,
bělásku z louky, pletenku z mouky,
semletý mých myšlenek vál.

R: A Hmi C#mi D E A

3. Mý sluníčko z louží, má tmo, co tu krouží,
můj varhánku, můj vlásku, co spad',
spěchej, můj plůdku, je čas vinobraní,
usínám, už půjdeme spát.

R: $\begin{matrix} & E & & & & A \\ \text{+ chybíš mi, má lásko, má ...} & & & & & \end{matrix}$

76. Písnička na dobrou noc (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & D & & A^7 \\ \text{Když zavíráš oči, má lásko, víš,} & & & \\ & G & & A^7 \\ \text{tuhle chvíli mám strašně rád,} & & & \\ & D & & A^7 \\ \text{když spánek ti stoupá až k víčkům,} & & & \\ & G & & A^7 \\ \text{na ruku mou ještě chceš svoji dát.} & & & \end{matrix}$

R: $\begin{matrix} & D & & E_{mi} \\ \text{Pak už touláš se, touláš v představách snů,} & & & \\ & A^7 & & D \\ \text{a snad možná v nich žiju i já,} & & & \\ & & & E_{mi} \\ \text{někde před vaším domem či u řeky snad} & & & \\ & A^7 & & D \\ \text{mě vidíš s kytarou stát.} & & & \end{matrix}$

2. Když zavíráš oči, má lásko, víš,
tuhle chvíli mám strašně rád,
když zhasnem a oknem k nám proklouzne noc,
s mými vlasy si chvíli chceš hrát.

R:

3. Když zavíráš oči, má lásko, víš,
tuhle chvíli mám strašně rád,
když poslední pusou mi dobrou noc dáš,
noční ticho nám začíná hrát.

R: $\begin{matrix} & & & & & \\ \text{Pak už touláš se, touláš v představách snů,} & & & & & \\ \text{a snad možná v nich žiju i já,} & & & & & \\ \text{někde před vaším domem či u řeky snad} & & & & & \\ \text{mě vidíš na kytaru hrát.} & & & & & \end{matrix}$

R:

77. Podvod (Nedvědi)

1. $\begin{matrix} & E_{mi} & & & & A_{mi} \\ \text{Na dlani jednu z tvých řas, do tmy se koukám,} & & & & & \\ & D & & C & & G \\ \text{hrajú si písničky tvý, co jsem ti psal,} & & & & & \\ & A_{mi} & & A_{mi} & & E_{mi} \\ \text{je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,} & & & & & \\ & & & C & & H^7 \end{matrix}$

2. Pod polštář dopisů pár, co poslalas', dávám,
píšeš, že ráda mě máš a trápí tě stesk,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

R: $\begin{matrix} & A_{mi} \\ \text{Chtěl jsem to ráno, kdy naposled snídal jsem s tebou,} & & & \\ & E_{mi} \\ \text{ti říct, že už ti nezavolám,} & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & A_{mi} & & D \\ \text{pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy} & & & \\ & G & & H^7 \\ \text{podved' jsem všechno, o čem doma si sníš,} & & & \end{matrix}$

$\begin{matrix} & E_{mi} & E_{mi} & E_{mi} & E_{mi} & E_{mi} & E_{mi} & E_{mi} \\ & D & C & H & D & C & H \end{matrix}$
teď je mi to líto.

3. Kolikrát člověk může mít rád tak opravdu z lásky,
dvakrát či třikrát - to ne, i jednou je dost,
je skoro půlnoc a z kostela zvon mi noc připomíná,
půjdu se mejt a pozhasínám, co bude dál?

R:

R:

78. Písnička pro pana Gorbačova (Honza Nedvěd)

Rec: C Otvírám noviny azbukou ozdobené $\frac{C}{H}$
 A_{mi} a čtu si myšlenky kohosi, kdo sáhl do mého svědomí $\frac{A_{mi}}{G}$
 D_{mi} a vynesl na světlo názory nevyřčené, $\frac{D_{mi}}{C}$
 G nevyřčené díky mé osobní slabosti a strachu,
 C myšlenky plné humanity, přátelství, svobody, $\frac{C}{H}$
 A_{mi} ale i socialismu, v jehož jménu kdosi zabíjel nevinné lidi, $\frac{A_{mi}}{G}$
 D_{mi} ptáte se, kdy - ve dvacátém století, $\frac{D_{mi}}{C}$
 G ve dvacátém století.

R: C Kdo ví, kdo ví, co bude dál, A_{mi} G
 E_{mi} F G
 chcem žít, chcem žít tak, jak se má,
 A_{mi} G
 nebo tak, jak se dá, ale takhle už ne.

Rec: Tak na zdraví, lásku už máte,
 a myslíte na to, že každéj váš krok sleduje celej svět,
 a kdybyste někdy projížděl Prahou,
 tak se u mě klidně stavte,
 otevřu ruský rybičky, pražskou šunku,
 americkou vodku Gorby mám doma, a budeme si povídat,
 mám toho totiž spoustu na srdci,
 a nejen já, a nejen já.

R: C + kdo ví, kdo ví, co bude dál ... A_{mi} G

79. Pražce (Nedvědi)

1. E Máš na patách kus dehtu, to od pražců, cos' šlapal tmou, A
 $F^{\#}mi$ jak vydech' jsi si, když jsi nechal všechno špatný za sebou, E
 ta špína cesty posvátanou má vlastní tvář, A
 $F^{\#}mi$ proti všem špínám, cos' tam nechal, svítí nad ní svatozář. E

R: E Jdou noci a pražce se houpaj'
 a do kopců stoupaj', maj' měsíce stín,
 A maj' naruby snad život svůj,
 E jak děti chtěj' si hrát.
2. Tam smáli se ti všichni, tady si tě každéj ctí,
 snad proto, že jsi jeden z nich, jeden z nich, a každéj to ví,
 a možná umíš s lasem anebo vařit dobrej čaj,
 ta hra má jméno „člověk“, tak ji nezkaž, jdi a hraj.

R:

80. Prosba (Nedvědi)

- C Na tváři stín a pod trikem chlad, F^9
 C z cesty nekonečný večer na zem jsi spad', F^9
 C ticho ruší jenom netopýřích křídel šumot a chvat, G^7
 C spočítáš hvězdy sluncem pozlacený, C^7
 F jedna padá, něco můžeš si přát, C
 $D^{\#}$ na bolest lásku, pro lásku klid, G_{mi}
 F v klidu se lidi můžou na lidi smát. G C
- Uzavřít kruh, už pochodeň plá,
 stesky do plamenů každéj tiše si dá,
 oheň k nebi sepne ruce, jako by prosit chtěl
 za tebe, za mě a snad za celej svět,
 že je hloupý čekat a stát,
 na bolest lásku, pro lásku klid,
 v klidu se lidi můžou na lidi smát.
- Na tváři stín a pod trikem chlad,
 ranní slunce rozdá teplo a už nemůžeš spát,
 ptáci hlásí z korun stromů, že nejlepší je vyrazit hned,
 naposled rozhlédneš se po okolí,
 než vyjdeš, něco můžeš si přát,
 na bolest lásku, pro lásku klid,
 v klidu se lidi můžou na lidi smát.

81. Proužek (Nedvědi)

- E Ten mír, když za kopcem svítá, H^7 $A E$
 A když vystřídá se s nocí den, $H^7 E$
 H^7 a proužek dýmu z dřeva slunce vítá, $A E$
 A z kytky motýl vylít' ven. $H^7 E$
- R:** E Někdo škrtne sirkou, někdo zpívá, $A E$
 A někdo ještě zkusí spát, E
 H^7 u potoka do vody se dívá $A E$
 A jedna holka, co mám rád. $H^7 E$
- 2.** Vlasy sváže do uzlu a kouká,
 pak vodu dlaní rozčeří,
 stud jí sluší, tak jako všem holkám,
 co na svou krásu nevěří.
R: $E H^7 A E A H^7 E H^7 A E A H^7 E$
- 3.** Z odpadlýho kousku starý kůry
 srdce jsem jí udělal
 a večer, když už začly lítat můry,
 tajně jí ho do spacáku dal.

R: A + [: jedna holka, co mám rád ... :] $H^7 E$

82. Ptáčata (Nedvědi)

1. G
Na kolejích stála a za uchem květ,
vlasý trávou zavázaný,
 C G
s kytarou na zádech, strun už jen pět,
 D^7 G
hezký oči uplakaný.

2. Opuštěnejch ptáčat plnej je svět,
hnízda hledaj', neví, co dál,
vyšlápili jsme ránem a v neděli zpět,
za tejden jsem u trati stál.

R: C G
Víš, holky těžší to maj',
 Ami C G
víš, holky těžší to maj'.

3. Říkal jsem jí „štístko zatoulaný“,
vždycky smála se a začala hrát
o potocích v trávě a o znamení,
co lidi uměj' ze zloby dát.

R:

4.=1.

83. Ptáci (Nedvědi)

1. D
Měsíc z potoka se dívá, na obrázku byl by to asi kýč,
 G
stínům stromů voda zpívá, mraky ve tmě mizí pryč,
 D
a bíleý oheň sepne ruce k nebi, a s ním dým,
 C G D
plameny kreslí na skály mihotaveý stín.

R: G A D
Hejna ptáků, co krouží a nic víc,
 G A D
jen tak jít, něco si s kamarádem říct.

2. A do písniček zahoukal v dálce noční vlak,
to tuláci se sešli zpívat, hrát si jenom tak,
oddechnout a odpočinout, v trávě slyšet dech,
obyčejný dny vyměnit za chvíle jak mech.

R:

3. A starý prázdný lomy s vodou průzračnou jak sklo,
a bunkry plný slámy, kudy válka šla a zlo,
a horský boudy na hřebenech, chajdy v údolí,
a večery, kdy vypráví se smutek, pláč a smích.

R:

R:

R:

84. Puškin (Nedvědi)

1. Emi Ami Emi
Pro kus pohlazení přišel jsem si, láska má,
 Ami H^7
já vím: host a ryba a třetí den,
 Emi Ami Emi
jen si zapálím než kabát zchladne, láska má,
 Ami H^7
zavřu dveře z druhý strany ven.
 Emi Ami
R: Víš, třetí jaro přichází a já ňák ztrácím chuť,
 D^7 G
známých mám, až hanba, ale přítel chybí, buď tak hodná,
 C Emi
zhasni a pojď ke mně nejbliž, jak jenom to jde,
 H^7 Emi Ami H^7 Emi
tvýmu chlapovi je zase jednou zle.

2. Mně ten handl se vším, holka, nějak uniká,
ten měl pro radost být, navíc, a tak,
nikdo nevidí, jak život, jak nám utíká,
peníze a peníze jak v hnízdech divejch strak.
R: Emi Ami H^7 Emi Ami H^7 C

R:

85. Razítka (Nedvědi)

1. A
Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
 E
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů,
mý generaci zpíval Gott, nás zdobil na hranicích plot,
 A
přes ktorej všechno přišlo pozdějc o pár let.

2. A
Beatles už slyšel celej svět, nám samej pochod hlavy plet'
 E^7
a vlasý rozkazem jsme měli, jak kdo písk',
po sklepích třískali sme rock, pokrok jen v sobě, uvnitř jen,
 A
kdepak se ozvat, to hned byl doktor dělníkem.

3. Kdejaký majáles a slávu vždycky někdo nějak odnes',
vylít' ze školy, šel stavět v Praze most,
a Beatles zpívali si dál a svět se točil, točil, hrál,
a my jsme doufali, že jednou, že bude líp.

R: D
Teď je nám čtyřicet a víc, konečně chtěli bysme říct,
 A
něco v tom smyslu, že nám někdo hodně vzal,
 H^7
že chceme vidět jeho tvář, razítka, kancelář, a tak,
 E^7
když už to není pravda, tak ať je to aspoň sranda.

4. Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů,
dokážu začínat snad znovu, jen kdybych záruky tu měl,
že ňákej úředník mně neotočí svět.

5. Aspoň mý děti ať se maj', vždyť to hned nemusí bejt ráj,
tak něco mezi tím, pokoj, mír a klid,
pokoj, ať myslej' si, co chtěj', mír, ať se nikdy nestřílej',
klid, v němž se milovat dá, pracovat a žít.

R: Teď je nám čtyřicet a víc, konečně chtěli bysme říct,
něco o tom smyslu, že nám někdo hodně vzal,
že chceme vidět jeho tvář, razítka, kancelář, a tak,
když už to není pravda, tak ať je to aspoň legrace.

A
*: Nikdy nežil jsem moc pěkně, hříchů mám,
 E^7 A
že kdybych spočítat je chtěl, sčítal bych možná i pár dnů ...

86. Říp (Nedvědi)

1. E
Vždycky ráno, když mám bohatě sil,
říkám, že jednou, jednou bude nám líp,
 E^7 A
že je to představa krásná,
 H^7
tak jasně vidím to, jak od nás z oken horu Říp,
 E
když obloha modrá je šťastná.
2. A všem těm můrám, co nás po nocích tlačí,
dojde zákonitě dech,
a v sedmikrásce spočítaná láska
pokorně zastaví náš spěch.
- R: E
Vždyť tolik trápení sám život přináší, sám,
 E^7 A
všechny ty bolesti a rány,
 H^7
jeden život je málo, tak nestálo by to za to,
 E
trochu ořukat hrany?
3. To není rada, to je touha,
vždyť dobro nestojí nic,
jen myslet na druhý víc než na ten svůj klid,
já vím, ta cesta je dlouhá, tak strašlivě dlouhá.
4. Ale ta setba vyplatí se, věř
vždyť dneska dávno je zítra
a zloba nelítostná a chytrá,
a některý lidi horší než zvěř.

R:

R:

R:

87. Rybka (Nedvědi)

1. C $\frac{C}{H}$ A^7
Nad tebou toužím, hledám, kam se snést,
 D^7 G
jsem noční motýl, co se zadíval, až spadnul z hvězd,
 C $\frac{C}{H}$ A^7
u dveří tisknou se dva páry bot,
 D^7 G
na židlích sedíme a vyprávíme z dnešních not.
 F G
- R: Přemýšlím, zda chtěla bys či nechtěla
 C $\frac{C}{H}$ A^7
pohladit vlasů kroužek, co ti spadnul do čela,
a jestli nebylo by lepší říct, že se mi tak líbíš. D⁷ G C G C
2. Občas se krásně hezky začervenáš
a prsty rovnáš ubrus pod vázou, pak pod bradu dáš je,
z blůzky ti kouká rybka narození,
řetízek končí kdesi pod vlasy a na rameni.
- R:
3. Nad tebou toužím, hledám, kam se snést,
tvý oči pozorný mi začínají hlavu plést,
jen ještě kousek bude u prstu prst
pak už tě nepustím a sevřu jako oříšek hrst.
 D^7 G C
- R: + a jestli nebylo by lepší říct, že se mi tak líbíš ...

88. Růže z papíru (Nedvědi)

1. Dmi E^7 Gmi
Do tvých očí jsem se zbláznil a teď nemám, nemám klid,
 Ami Dmi
hlava třeští, asi tě mám rád,
 E^7 Gmi
stále někdo říká: vzbud' se, věčně trhá nit,
 Ami Dmi
studenou sprchu měl bych si dát.
- R: D^7 Gmi
Na pouti jsem vystřelil růži z papíru,
 C^7 F A^7
dala sis ji do vlasů, kde hladívám tě já,
 Dmi Gmi
v tomhle smutným světě jsi má naděj na víru,
 Ami Dmi
že nebe modrý ještě smysl má.
2. Přines' jsem ti kytku, no co koukáš, to se má,
tak jsem asi jinej, teď to víš,
možná trochu zvláštní v dnešní době, no tak ať,
třeba z ní mou lásku vytušíš.
- R: Dmi E^7 Gmi Ami Dmi E^7 Gmi Ami Dmi
- R:

89. Rok '94 (Nedvědi)

1. Plakalo Dobro na rohu s Láskou,
Pokora zpívala jim druhé hlas,
před sebou klobouk a v špinavejch blůzách zpívali hlad,
a kolem lůza, v rukou kameny a bahno a žluč,
za pár drobnejch je nutila smát,
výkřiky „sražte je a nenechte být“,
někdo přines' první dříví, oni zůstali stát.

2. Moudrost je hloupost, co vymyslel někdo,
aby se lidé mohli trápit jen,
čím toho člověk ví víc, tím smutnější mu připadá svět,
jak bezohledně jednoduchost blaženě spí,
šťastná, že neví nic,
lemtá si svou skleničku a na mastnej stůl
hlava padá, co asi říct?

R: Že hvězdy za noci když na nebi svítěj',
můžeš si číst z jejich krásných jmen,
a z knížek básníků že voní to krásou, když verše zní,
že v podvědomí máme všichni jasnej cíl:
pomáhat a v ústraní být (stát),
že láska je to jediné, s čím přežít se dá,
a bolest přijde, když nejde žít.

3. Poslední první budou, až přijde ráno,
na schodech kamsi budou zástupy stát,
a ten, kdo nevěřil, co moudře je psáno, asi bude se bát,
a všechno nenávratně sečteno přijde,
aby se zpovídal, už nepůjde lhát,
domů se jde tak strašně snadno,
jsou cesty, odkud nejde vrátit se, vstát.

R:

R:

R:

90. Šafrán (Nedvědi)

1. Jen chvíli být, láska má,
jen chvíli být bych chtěl,
být s tebou a sám, a kde, to jedno mi je,
v tichu laskavých nahých těl.
R: Jen mír a klid a v tichu tvůj, tvůj stud,
co pak na tváři krásně máš,
moudrost lásky tvý je v tom,
že v ní zůstane to, co jí dáš.
2. Jen tě chvíli mít, láska má,
jsi jak šafrán, a možná i míň,
jen tě ochutnat mít, trochu se napít, však víš,
jen mi z ramenou kus blůzky skrýt.

R:

3.=1.

R:

R:

91. Stloukám den (Nedvědi)

1. Stloukám den, jen žít chci, žít,
mně přší pláč, jen být, jen být,
to nejsem já, ne já, já ještě sílu mám,
to uvnitř blázen, on, a já mu utíkám.
R: Já říkám: ne, to ne, nač je ti pláč a vztek,
a on jen blátem dál žene mě, dál,
on je má tma a noc, k zoufání stres a stesk,
on nezná naději, smích, a já bych se tak smál.
2. Stloukám den, já vím, že bude líp,
a říkám: snad stačí jen chtít, jen chtít,
jednou je hvězdná noc, pak přijdou mraky, mráz,
za oknem těchhle změn utíká vzácnej čas.

R:

*: Stloukám den jen žít chci, žít,
mně přší pláč jen být, jen být ...

R:

92. Sedmikráska (Nedvědi)

1. Hmi
V řece plavou bílý lístky, sedmikrásky někdo blízký
 Emi Hmi $F\#7$ Hmi
druhému se ptal, zda na něj myslí, vzpomíná, má-nemá rád.

2. Smutně plavou květy vodou, rozum pláče nad náhodou,
nemá, nemá, řeko nemá, pospíchej, ať nebolí to tak.

$H7$
R: Chvíli si myslíš, že svět stratil tvar,
 Emi
prostor se zúžil na má dáti - dal,
 A
jak mokrá sirka připadáš si zbytečná,
 D $F\#7$
jak zapálený trsy trav.

3. Ušchla kytky na kamenech, vezmi ji a v knížce nech ji,
pro vzpomínku u básniček, ze kterých ti po večerech čet'.

R:

4.=1.

93. Signály (Nedvědi)

1. C $E7$ F
Cesty jsou blátem posedlý, vzduch jarní vůní zavoní
 C
z kouřovejch signálů
 $E7$ F
a bílý stopy ve skalách umyje slunce jako prach
 C
na cestách tuláků.

C $C7$ F C
R: Zas bude teplej vítr vát a slunce skály kempu hřát,
 $E7$
tak ahoj, slunce, vítej k nám,
 F C
písničku první tobě dám a budu hrát.

2. V noci je ještě trochu chlad a rána nedočkavý snad,
no, já mám čas,
stejně se zimě krátí dech, pod stromy narůstá už mech
a já mám čas.

R:

94. Skládanka (Nedvědi)

1. A Hmi A
Tak od dneška vím, jak zavíráš oči, když psu ti dávám,
 Hmi A
jak otáčíš hlavu, všechno už víš, to, co bych chtěl,
 E
snad se mi zdáš, nebo nechápu nic,
 $F\#mi$ D
snad jsem jen blázen, co chtěl bych víc,
 A Hmi E
ty můj vánku, skládanko hezká z kouzelnějch chvil.

2. Do závěsů nutí se den a my máme půlnoc,
cítím tvůj dech a trochu se bráním hladit tě víc,
poprvé blízko, blízko tě mám
a tvoje tvář je plná stop mých,
začnu se bát, jestli to moje rád ti neublíží.

3. A už se mi stýská, pitomej čas, už musíš jít,
uklidím okurky, polštáře, naposled psu ti dám,
ruce si chvíli nebudu mít,
pel z tvoji kůže nechci si vzít,
tak zase zítra, ty můj vánku milovaný.

A
4.=1. + milovaná ...

95. Slunovrat (Nedvědi)

Ami $\frac{Ami}{G}$ $H7$ Emi Ami
1. Stíny nad obzorem pomalu jdou, noc se snáší,
 $\frac{Ami}{C}$ Ami Emi
paseky osvítlí zář z borovejch klád zapálenejch.

Ami C G Dmi
R: Sešli se zapomenout a zvednout hlavu, to stačí,
 Ami Emi Ami
jen trochu popadnout dech, než půjdou zas dál.

2. Ohnutý lžíce a nůž, dům z igelitu, listek zpátky,
boudy na zastávkách, kde potkáváš lidi, co potkat jsi chtěl.

R:

3. Stíny nad obzorem pomalu jdou, právě svítá,
šlápoty, ohniště, klid, smutnej je kemp opuštěnej.

R:

96. Sílu mi dej (Nedvědi)

Zatím chvilky jsou to jen, kdy moje duše klesá,
a já přestávám doufat, a snad mám se za to i stydět,
a tak obracím se kamsi ke hvězdám a prosím o odpuštění
a o sílu líp naslouchat a všechno jinak vidět,
sílu mi dej dívat se na strach a pláč,
vědět, že svoboda je drahá a trestat je zač,
a naději a víru, že umím být lepší, sílu mi dej,
pochopit, co rozumu se vzpírá, sílu mi dej,
uvěřit, že pravda bude vítěz, sílu mi dej,
že ponížení povýšení budou, sílu mi dej,
že od zrna oddělí se plevel, sílu mi dej,
překročit řeku plnou špíny sílu mi dej
a nemyslet jen na sebe a svou malost sílu mi dej,
dokázat odpustit svým nepřátelům sílu mi dej
a neklesat ve víře a naději sílu mi dej,
abych nesoudila, a když, tak jenom sebe, sílu mi dej,
aby svoboda a láska nade všemi byla, sílu mi dej,
aby pomsta nezaslepila mé oči, sílu mi dej,
abych snesla všechno, co mě ještě čeká, sílu mi dej,
abych unesla tíhu svobody, sílu mi dej,
sílu mi dej, sílu mi dej ...

97. Šňůrky (Nedvědi)

- Pod strání v skále schovaný, přechkávaj' právě první déšť,
brnkaj' si pár písniček, co znaj',
nad ohněm visí na šňůrkách pár věcí, na něž déšť si sáh',
ruce hřeje jahodovej čaj.
R: „Tak ahoj!“ zazní z dálky, to zahlédli je kluci,
co jsou vedle v náký stodole, taky zastavil je hrom,
„tak ahoj!“ - pozdrav bez obálky, večer budou asi sedět spolu,
když už se tak sešli a jsou správně v tom.
- Potok se trochu rozpíná, zaplavil už dost nízký břeh,
kamarádi, jde se trochu výš,
když voda oheň zhasíná a úeska je na zádech,
vystupují k nebi trochu blíž.

R:

98. Solidarita (Honza Nedvěd)

- Když pravda pláče před hloupostí, co má v ruce zbraň,
když humanitě lámou kosti a názor platí daň,
když na hlavu v davu vztyčenou si kdekdo plivnout smí,
tím vzácnější je svoboda, vzácnější vítězství.
R: [: Solidarita, Solidarita, Solidarita, Solidarita. :]
- V záři blesků, reflektorů tichá slova zní,
a slunci, co vždycky vyjde, Lešek vypráví,
vypráví svým dělníkům, že zítřek nastal dnes,
že všeho že je dočasu a že i moc má svou mez.
R: + Solidarita ...

99. Spánembohem (Nedvědi)

- Spánembohem idem od vás,
spánembohem idem od vás,
neublížil jsem, neublížil jsem žádnému z vás,
neublížil jsem, neublížil jsem žádnému z vás.
- Ni mladému, ni starému,
ni mladému, ni starému,
neublížil jsem, neublížil jsem z vás žádnému,
neublížil jsem, neublížil jsem z vás žádnému.

100. Splav (Nedvědi)

- Z teplého hnízda je proud vody zdvih',
vyšli brzo ráno stihnout den,
v tramvajích s nápisem Marlboro snít,
roztoulanej pěkněj den.
- Nádražím blouděj' a hledaj' si kout,
ahoj, jak se máš, tak dneska kam,
to neptáš se na nic, jen tak chceš si říct,
že zase je ti dobře, fajn.
R: Na kameni vprostřed splavu sám si sed'
a proti proudu rukou vodu hnal,
je studená, až bolí, dlaň si k puse zved'
a zvědavě ji ochutnal.
- Zahřát se písničkou, nádherou hvězd,
vyšli brzo ráno stihnout den,
potkat se, zbláznit a po nebi svězt,
bezstarostně hrát si jen.
R: + [: roztoulanej pěkněj den ... :]

101. Sponky (Nedvědi)

1. G
Snad ses mi zdála, písničko krásná,
 D^7
do spánku zněl mi tvůj tón,
až ráno proud vlasů a mír našich hlasů
 G
a v koupelně vůně a shon.
2. Mě přesvědčil vážně, že jsi, a jen z bázně
se člověk bojí skutečnejch rán,
hvězdy když zhasnou, vzpomínku krásnou
smaže světlo, když přijde k nám.

R: C
Ale ty skutečná jsi, dotknout se tě můžu,
 G
a tak začíná mi pěkněj den,
 F
na tvářích se slunce snaží
 C G
zamalovat unaveněj noční sen.

3. Na rtech mi zůstal jeden z tvých vlasů,
směješ se a chceš mi ho vzít,
ruku pokládáš vedle, vedle mě na stůl,
ještě dotknout se, a už musíš jít.
4. Sbíráám pár věcí, co zbylo tu po nás,
pár sponek, vlasy budou ti vlát,
ještě skleničky s tácem a zmuchlanej polštář,
než vrátíš se zas, budeš se mi zdát.

R:

5.=1.

102. Stánky (Nedvědi)

1. D G
U stánků na levnou krásu
 D E^{\dim}
postávaj' a smějou se času,
 D A D
s cigaretou a s holkou, co nemá kam jít.
2. Skleniček pár a pár tahů z trávy,
uteče den jak večerní zprávy,
neuměj' žít a bouřej' se a neposlouchaj'.

R: D^7 G A
Jen zahlídlí svět, maj' na duši vrásky,
 D Gmi
tak málo je, málo je lásky,
 D A D
ztracená víra hrozny z vinic neposbírám.

3. U stánků na levnou krásu
postávaj', a ze slov a hlasů
poznávám, jak málo jsme jim stačili dát.

R:

R:

103. Střecha (Nedvědi)

1. G
Do dřevěný střechy začal padat hustej déšť,
 Ami G
ty vzbudila ses, asis' měla strach,
pohládl jsem vlásy a řek': lásko, tiše lež,
 Ami G
to jen Pán Bůh myje Zemi práh.
- R: C G
Proto já, já, jsem tu já,
 Ami D^7 G
abys mohla snít a v noci v klidu spát.
2. Všechno беру za své, ale chlap musí bejt chlap,
aby se holka žádná nemusela bát,
možná nepostaví dům a někdy trochu bude lhát,
ale když zavoláš, tak blízko musí stát.

R:

104. Táta (Nedvědi)

Rec: G
Často vrací se mí dětství, to jak stárnu, je to tak,
 E^{\dim}
časy prázdnin kdesi na Sázavě, ohýnek a vlak,
 C
a písničky, co naučil mě táta, na to si vždycky našel čas,
 G D^7
a máma věčně ustaraná, šedivá, to z ás,
 G
a tóny levnejch kytar, pár akordů, nic moc,
 E^{\dim}
a rozzářený dětský oči, jaký tajemství dovede bejt noc,
 C
a mexikánský hranice a indiánská čest
 G D^7
a na každý, každý bezprávi výstřel nebo pěst.

1. G
A jen fotek pár a letmý dotyk mládí,
 A
to když z beden vyndám rekvizity snů,
 C
co už nevrátěj' se, jen tak mile hladí,
 G
vracej' myšlenky mý zpátky,
 D^7 G
kamsi na osadu do šťastnejch dětskejch dnů.
2. A je mi líto všech těch zatoulanejch ptáčat,
holek, kluků, na něž nikdo nemá čas,
přes den učeť se a večer jenom stárnou,
aspoň v Boha věřit nebo v lásku,
v lásku k národu, či milovat svou vlast.
3. Ale když v době mizej', mizej' kdesi cíle
a mnozí zvykaj' si už na zpáteční vlak,
tak nikdo neví nic, jen přežít tyhle chvíle,
to pak se stejská všem, nejen ptáčatům,
a každej čeká na nějakej zázrak.

4.=1.

105. Tma (Nedvědi)

- Emi*
1. To bys nevěřila, jak, jak sluší ti noc,
Ami H⁷ Emi
čtyři světýlka očí a tma,
tenhle zapadlej kout, jinak smutnej až moc,
Ami H⁷ Emi
tebou voní a směje se snad.
- G D*
R: Jen se schovej sem ke mně, já sílu teď mám,
F C
že bych rozbíjel skály a vlaky táh' sám,
Ami Emi
a když po tváři bříšky svých prstů mi jdeš,
H⁷ Emi
málem váhám, zda skutečně jseš.
2. To bys nevěřila jak, jak sluší ti noc,
v tichu myšlenkám daří se líp,
víc tě vnímám, co chceš mlčky beze slov říct,
ve světle stud tvůj neřek' by nic.
- R: Emi Ami H⁷ Emi Ami H⁷ Emi*
- R:**

106. Toronto - Osadní píseň (Nedvědi)

- Dmi A*
1. Na břehu řeky Sázavy je tichý klidný kraj,
Dmi A
na břehu řeky modravý, tam osadu prej maj',
Gmi Dmi
když měsíc kraj ten ozáří a peřej zašumí,
A A+ D
tu kamarádi z osady si s lesem rozumí.
- D D⁷ G D*
R: Každý, kdo patříš mezi nás, víš, co je kamarád,
E⁷ A
každý, kdo musel odejít, tak vrátil by se rád,
G D
Toronto, má osado, svým krajem kouzelným,
G A A+ D A A+
říčko moje, Sázavo, jen u vás je dobře, to já vím.
2. Ozvěna hlasy navrátí, když soumrak přišel tam,
tu kamarádi z osady nechtěj' být nikdo sám,
oheň zaplál černou tmou a píseň lesem zní,
mraky letí oblohou, jen stromy tiše spí.
- R:**
3. Na břehu řeky Sázavy akáty zašumí,
tu kamarádi z osady i skalám rozumí,
když vláček nocí zahouká, jdem všichni domů spát,
jen vlajka s listem javoru tu bez nás bude vlát.
- R:**

107. Tramp (Nedvědi)

- Dmi*
1. Šedivým ránem nad řekou
Gmi Dmi
ve skalách šlapou, otevřenej den,
zelenej mundúr prastarej,
Gmi Dmi
usárna, ešus, šlapou šedým dnem,
Gmi
mlčky se záda kymáci
Dmi
cestou, co nikdy neztrácí
B^b A Dmi
kouzlo dále a kamarádskej slov.
2. Kolik máš tříd a co jsi byl,
nehraje roli, mundúr všechno skryl,
ukaz co umíš a jakej jseš,
zabal si věci, pojd' s námi, když chceš,
hlavně si pamatuj, že vždycky fér,
náš grunt je „dávej, potom ber“,
uvídiš, jakej je cíl a jakej směr.
- D*
R: Můžeš si myslet, že jsme blázni,
G D
kteří si hrají na naivní svět,
Hmi
asi máš pravdu, pokud blázen
A Dmi
je láska lidí prostá jako květ.
3. S večerem' složej hlavu svou
tam, kde pár kroků čas zastavil,
pár konzerv ohrát, všechno všem,
a pak tě někdo půlkou deky skryl,
Kytary tón když zazní tmou,
z borovic nebe nad hlavou,
to je to co znamená slovo „tramp“.
- R:**

108. Tulácký ráno (Nedvědi)

- Dmi*
1. Posvátný je mi každý ráno,
Ami Dmi
když ze sna budí šumící les
a když se zvedám s písničkou známou
Ami Dmi
a přezky chřestí o skalnatou mez.
Dmi
- R:** Tulácký ráno na kemp se snáší,
B^b C F
za chvíli půjdem toulat se dál,
Dmi
a vodou z říčky oheň se zháší,
B^b C Dmi
tak zase půjdem toulat se dál.
2. Posvátný je můj každý večer,
když oči k ohni vždy vrací se zpět,
tam mnohý z pánů měl by se kouknout
a hned by věděl, jakej chcem svět.
- R:**
3. Posvátný je mi každý slovo,
když lesní moudrost a přírodu zná,
bobříků sílu a odvahu touhy,
kolik v tom pravdy, však kdo nám ji dá?
- R:**
- R:**

109. Triko (Nedvědi)

1. Blízko, blízko tvých rtů,
blízko chci stát jak u šatů lem,
jen touha, kde dýchám rád,
jsi mlha z mých blat, když stíny jdou ven.

R: Jsi krásný půlnoční blues,
co vyprávělo rádio, když přišla sis říct
až k ránu, a namísto růží triko si svlíct.

2. Stroužkou oknem k nám vchází
briardů touha domů jít spát,
na samotě tvý věrný krásy
šťastnej se spasí několikrát.
R: D Ami G D Ami G D

R:

110. Toulám se klínem skal (Nedvědi)

1. Toulám se klínem skal s tou rukou tvou a s kytarou,
písně, co jsem ti hrál, zní údolím ozvěnou.

R: Ty chvíle mám rád, když jde den, den už spát,
stín tuláků, ohňů dým,
pláč stromů na stráních, když je vítr ohýbá,
jako nás divná doba bláznivá.

2. Mávám ti, láska má, zbývá už jen, jen pár chvil,
na kámen teď napíšem pár řádek kdo, kdo tu byl.

R:

111. Tužka (Nedvědi)

1. Broukám, tak pěkně zblízka ti broukám,
doufám, že neusneš, láska, já chci ještě hrát,
ještě nesvítá, ne, to oba unaveni půjdeme si stýskat,
teď ještě zblízka chci koukat, než nás rozsadí den.

R: Pokojem bloudím, potmě hledám ti básničku,
co na rubu lístku z krámu včera jsem psal,
ne, mlčky řeknu víc, než se tužkou dá napsat,
a pak už jsme dál.

2. Svítá, ještě si posbírat ráno,
ještě říct „ano“, než půjdeme, než si omyjem noc,
zblízka po ránu sluší ti láska,
ve vlasech sponku se hlásíš, že zas večer, že jo.

R:

R:

R:

R:

112. Uličky (Nedvědi)

1. Otoč se, láska, ke mně tak, abych ti viděl do očí,
abych se podívat moh', kde tam bydlím já,
abych ti prstem srdce na víčkách namalovat moh',
hm, tak, jak se dá.

R: Víš, v době všelijakých salónů a holek v uličkách,
víš, jsem tak šťastnej, že ještě, že umím mít rád,
na bílým polštáři ti láska krásně sluší
a je dům náš náš hrad.

2. Kolikrát znásobení něhou, tolikrát dostáváme sil,
nikdo nemá to dnes lehký, žádnej med,
a když mě ráno budí tvoje ruka, tak síly tolik mám,
že otočil bych svět.

R:

3. Otoč se, láska, ke mně tak, abych ti viděl do očí,
abych se přesvědčit moh', že jsi, že jsem já,
že kdyby kvůli ničemu, tak kvůli dětem,
byť by stokrát bylo hůř, vše vydržet se dá.

R:

R:

113. Už nějak zapomínám (Nedvědi)

1. Už nějak, láska, zapomínám,
už dávno nejsem ješitnej chlap,
už jiný přání a představy mám,
než bych řek' „jistě“, řeknu raději „snad“.

R: Pár věcí vzal mi život, pár věcí dal,
víc bylo pláče, o to líp jsem se smál,
čím víc mi chutná teď opravdu žít,
tím víc si říkám: stačí, stačí jen být.

2. Už nějak, láska, zapomínám,
přijď dneska večer, přijď, láska, k nám,
budeme zpívat a budeme hrát
o tom, co bylo, co kdo z nás měl rád.

R:

3. Z papíru růže pobledla nám,
zase jsme spolu, ale každý sám,
až zhasnu svíce, rozsvítím byt,
uklidím tvoji sklenku a bude klid.

R:

114. Už se nemrač (Nedvědi)

1. D
Už se nemrač, holka, nad tím, že ti každéj pátek odjíždím,
 G D
vždyť já jsem ti to všechno předem řek',
nechceš vzít si hadry na sebe a šlapat někam za nebe,
 G D
já musím, a ty neměj teď tu vztek.

- R:** E_{mi} A D
Ve skalách už můj vlak zahoukal,
 E_{mi} A D
no tak pusů, ahoj, a jde se dál,
 D^7
všechno hejbe se tu kolem, roste, kvete horem-dolem,
 G D
jenom lidí nějak zapomínaj' být,
 D^7
každý ráno život kolem zase o kus, zas je dál,
 G D
jenom lidí nějak zapomněli žít.

2. Víš, mě nebaví už žít tak, jak žijou ostatní,
hezky spořádaně, kdo co dal, si vzít,
víš, mě nebaví už poslouchat ty věčný řeči o ničem,
co by bývalo mohlo nebo může být.

R:

3. Víš, když umíš v trávě spát a celej den si jak dítě hrát,
to pak trochu jinak chápeš svět,
vůbec nechybí ti nic z toho, co ostatní honěj',
jejich přebohatej a tak chudej svět.

R:

115. Užovka (Nedvědi)

1. A
Když jak užovka si přijde den,
znáte to, nechce se vstát,
a zipy spacáků jak vodu kmen rozevře,
 E^7
někdo začne hrát,
 D
taková přenáděrná vůně dříví hořícího
 A
pošimrá ti nos,
 E^7
jak první kroky v trávě studěj',
 A
to jak vyšláp' sis do rána bos.
2. A
A první písnička a první čerstvej smích,
první paprsky a stín
táhnou se z korun stromů v jasnejch přímkách
a přes ně k nebi letí dým,
a člověk pochopí, proč rána tichý jsou,
to z úcty k světu snad,
ty rozhlíš se, málem by sis sednul,
jak to tu máš rád.
- R:** D
Když po kopcích se probouzí svět,
 A
ty balíš, když jsi něco sněd',
 E^7 A
u trati trháš první kytku, dáváš holce, však ona ví,
 D
a první vlaky, prvních tunelů chlad
 A
a první výhybka, tajně zkoušíš si hrát,
 E^7 A
a první zakopnutí o ten pražec navíc, jak ses' zapovídal,
 D
a první hlasy ptáků v komínech skal,
 A
lavičky na nádražích, kde pohledy jsi psal,
 E^7 A
závratě z viaduktů, kde mě to vždycky láká zkusit se vznést,
 D
a první zátočiny stříbrnejch řek,
 A
po stráních stáda, tichej mlčící vlek,
 E^7 A
a telegrafní dráty, co se před tunelem sehnu trochu níž,
 D
setkání s kamarády ze vzdálenejch měst,
 A
navzájem píšete si adresy cest,
 E^7 A
tu a tam káně krouží, hledá v poli myš, no, má asi hlad,
 D
a čapí hnízda a měd kostelních střech,
 A
zákryty vinic, nápisy na starejch zdech,
 E^7 A
hřbitovní rozvrzaný vrátka a pan farář spěchá přes náves dál,
 $D A E^7 A D A E^7 A$
tududu ...

116. Valčíček (Nedvědi)

R: C G^7
Tuhle písničku chtěl bych ti, lásko, dát,
 C
ať ti každéj den připomíná
 C^7 F C
[: toho, kdo je tvůj, čí ty jsi a kdo má rád,
 G^7 C
ať ti každéj den připomíná. :]

1. Kluka jako ty hledám už spoustu let,
takový trošku trhlý můj já.
Dej mi ruku, pojď, půjdeme šlapat náš svět,
i když obrovskou práci to dá.

R:

2. Fakt mi nevadí, že nos jak bambulku máš,
ani já nejsem žádný ideál,
hlavně co uvnitř nosíš a co ukrýváš,
to je pouto, co vede nás dál.

R:

118. Večerka (Nedvědi)

- G
1. Dřív, než půjdeš večer, má milá, spát,
 D^7
vzpomeň na to, že jsem a že mám tě rád
a že písnička, co si tu zpívám, tobě patří,
 G
je z lásky a na dobrou noc.
2. Aby, až usneš, s tebou jsem chvíli byl,
když už skutečněj svět nás dva rozdělil,
aspoň ve spánku ruku tvou do dlaní vezmu,
budu hladit ji, tisknout a hřát.
3. Svět je podivně hmutej, láska na něj ví, jak,
stačí naplno milovat a žít, je to tak,
v tu ránu nevidíš, neslyšíš, rád máš jen, rád,
všechno stranou jde, nebo to zůstane stát.

4.=1.

5. Věčný kompromis mezi tím, zda s tebou být,
nebo dělat to, co člověk by měl, když chce žít,
žádná povinnost není tak důležitá,
abych kvůli ní kazil si svět.

6.=1.

7.=1.

8.=1.

117. Vašek (Nedvědi)

1. Jak písnička zbloudilá v přítmi skal,
kde tříští ji ostří hran,
jak láska, co pláchla, to, jak ses bál,
tak čas píše po tvářích nám.

- Ami E^7 Ami
2. Už nehoukej, vláčku, už nemám čas,
 Dmi G^7 C
musím pohádky klukům číst,
 Dmi Ami
snad jednou až, jednou, snad jednou zas,
 H^7 E^7 Ami
až obrátím tenhle ten list.

E^7 Ami
R: Víš, jim by se stýskalo a mně zrovna tak,
 A^7 Dmi
kdo by ovládal jeřáb a hák,

G^7 C Ami
kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,
 H^7 E^7 Ami
tak ještě chvíli, snad rok, snad pak.

3. Ta holka, co vzal jsem si, co mám rád,
je smutná, když utíkám pryč,
ten pohled, když vidím ji ve dveřích stát,
jak zamyká nadvakrát klíč.

R: Víš, jim by se stýskalo a mně zrovna tak,
kdo by ovládal jeřáb a hák,
kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,
[: tak ještě chvíli, snad rok, snad pak. :]

119. Vlasy (Nedvědi)

- D
1. Chvilku tu zůstaň, ty vlasy z čela nedávej si,
 G
vítr už ví, kam je dát,
 A
a povídej mi o tom, co mezi námi může se stát,
co pro tebe to znamená, když jeden chce tě mít rád.
2. Chvilku tu zůstaň a beze slov mi namaluj
sem na dlaň, jak vypadá smích,
je to bílá rovná čára, nebo srdíčko a na něm sních,
nebo smutek, kterej nepláče, jen kapky nosí na očích.
3. Chvilku tu zůstaň, já zkusím se tě dotknout,
uvidíš, co to s tebou udělá,
jestli vůbec nic, nebo husí kůže naskočí a proč,
kouř parníku uvidíš, nebo slunce jako jabko a proč.

4.=1.

120. Vánoční lístek (Nedvědi)

- C G
1. Černý stíny stromů, ranní mlhy hlásí, že zas přijde sních,
 C G
lidem, co se stýská, pošle někdo lístek vánoční.

F C G
R: Zástupy lidí půjdou přát,
 F C Dmi G
proč za rok jenom jedenkrát?

2. Tak jako by láska měla už svůj vymezenej čas,
až vánoce přejdou, sebeláska zvítězí zas v nás.

R:

3. Rozdáme si dárky, svíčky zhasnou a co bude dál?
někdo přijde první, aby nový život přivítal.

R:

4.=1.

121. Vločky (Nedvědi)

- D*
1. Z vlčích máků a ze sedmikrásek
Hmi
jaro mává na první vlak,
Emi
otvírá bránu, zima byla tak dlouhá,
G A
čekal jsi, říkals': až pak.
2. Až z okapů dolů spadne poslední sníh,
až řeka splaví zlámanej led,
až vyrazí tráva v pražcích na nádražích,
první jarní ruku semafor zved'.
- Emi*
R: Ještě je mráz a v noci studí tě, když nemůžeš spát,
Hmi Hmi Hmi
pár vloček zas spadne ti do očí a donutí vstát
Emi F#7 Hmi
a sbírat větve s jehličím a přikrejt ten tvůj promrzlej dům.
3. Slovo je lék, když v písničce zní
sborem v kruhu kamarádů,
až do rána budou zpívat, smát se a snít,
kameny házet řece do proudů.
- R:
R:
R:
R:

122. Všechno nejlepší (Nedvědi)

- E*
1. Hádej, proč přišel jsem dneska k vám,
A
proč za záda schovávám květ,
E
dvakrát jsem dneska si ruce myl,
H7 E
abych popřál ti k věnečku let.
2. Nastav pusy a do vázy kytku dej,
postav na kafe, dva cukry mám rád,
koupil jsem „Člověče, nezlob se“,
budem do rána bláznit a hrát.
- A*
R: Tak všechno nejlepší, zdraví a klid,
E H7
ať všechno ti jde tak, jak chceš,
E
sám nejlíp víš, co se má ti přát,
H7 E
a nám stačí, že žiješ, že jeseš.
3. Hele, neděkuj, kytka není až zas tak moc,
to, co uvnitř mám, neumím říct,
jako kostky je život, jak den a noc,
věčně střídá se mít-nemít nic.
- R: E A H7 E*
- R:
R:
R:

123. Vodník (Nedvědi)

- D*
1. Posvěcený deštěm, který padá z nebe,
A
vlasy jako vodník, pod šosem to zebe,
Emi A7
z kůže břízy když narodil se oheň,
D Hmi A7
vysuší jim promáčeněj den.
2. Malovaný sluncem, hnědou barvou klasů,
indiánský hrátky starejch dobrejch časů,
večer zvedaj' hlavu do rozsvícenejch hvězd,
lesem zazní písně dlouhejch cest.
3. Na krku svý znamení: raka, kotvu, list,
na rukávech domovenky, z kterejch můžeš číst,
na srdci sem-tam záplata, jak život šel,
mlčej' k ohni, když se rozhořel.
- D A*
R: Krásný noci plný bílejš hvězd a kamarádů,
D A
vyzpívaný touhy kluků z měst plný bláznivejš snů.
4. Jiný písně zazněj', než učili se zpívat,
jinak viděj' svět než učili se dívat,
v celý přírodě se nenajde tak hned
tolik hrůzy, co už stvořil ten náš svět.
5. A tak vyšlápli si ránem a první listy stránek
popisujou písmem, co poslal z lesů vánek,
hledaj' na slunci si místo, kdo z nich ví,
co zítra na ně svět zas vymyslí.
- R:

124. Výroční oheň (Nedvědi)

- Hmi*
1. S tmou, noci zablácenou, podivný postavy jdou,
F#mi Hmi
pod mrakem ztratily stín, za skálou mihnul se blesk,
výroční oheň je dnes a kroky tuláků z cest
F#mi Hmi
sešly a mířejí sem přidat svou vlajku a stesk.
- A D*
R: Potkáš svý známý a palce si zalomí,
F# G
stále je na co se ptát,
Emi Hmi
až oheň svou labutí píseň vám zazpívá
F# Hmi
k ránu, tak půjdete spát.
2. Jak někdy člověk je sám, tak se to nahne, znám to,
a pak neví už, kam, kam by se obrátit měl,
zazvoní telefon, hej, věci si do rance dej,
pojd' a nepospíchej, budeš mít to, co jsi chtěl.
- R:
R:

125. Vrány (Nedvědi)

1. Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
naposledy kreslí, kreslí mezi mech,
a vůně hořícího jehličí, to jak na ohýnku čaj si vaříš,
do písniček provoní ti dech.
2. Opření o stromy a na kamenech sedíme a zpíváme
o rose na kolejích a o kouzlu všech tuláckých rán,
kdy člověk nemusí nic, jenom prostě bejt a koukat,
jak je pěkný svět, a hlavně: není sám.

- R: Písnička pohladí ti otevřený rány,
poslední dobou ňák je toho na nás moc,
kdekd sibirá jen jak v polích setbu vrány,
a tady plameny ti dávaj' dobrou noc.
3. A dlaně do potoka ponoříš, pohladíš uhlazený kámen,
nevím, jak vám, mně tohle připomíná křest,
a ruku na čelo si položíš a kapky po tváři ti stékaj',
jak někdy pěkně umí život vonět, kvést.

R:

- *: Když mlha kvečeru se zvedá a slunce dlouhý stíny
naposledy kreslí, kreslí mezi mech ...

126. Velký vůz (Nedvědi)

1. I noc už spí a tma na spánek stěradá,
za chvíli už přijde čas,
kdy mávnem si rukou a narovnáme záda,
slíbíme, že příště zas.
- R: Po vagónech budem ještě zkoušet hrát
písničky, co v uších zní,
co odlétnou až k ránu, dnes nebudeme spát,
dneska dvakrát tě mám, láska, rád.
2. I noc už spí a hlava sem-tam padá
a domů je to ještě kus,
po těch písničkách mám hlad, tak jestli mě máš ráda,
tak ujede nám Velkej vůz.

- R: + [: dneska dvakrát tě mám, láska, rád ... :]

127. Zahrádky (Nedvědi)

1. Večer zapálil svíčky okolních lamp,
ruku na tváři, ze mě si čteš,
holka, tam smutku je na knížku, a já nevím, co s ním,
pravda s nepravdou, láska i lež.
2. A písničky smutný, že ze slz by déšť
pokryl zahrádky nad Beroučkou,
tak směj se a mluv, ať cítím, že jseš,
já skloním se nad panenkou.
- R: Já oči tvý, když bouří se a lesknou, jak když spíš,
a když se nade mnou sklopí, mám rád,
jsi štěstí, co splétá mi smích na dlaních,
jsi můj jedinej hřích.
3. Večer zapálil svíčky okolních lamp,
a ty chodíš, jak bych nebyla snad,
těch večerů, co myslela jsem na tebe, víš,
jak bys odněkud zdaleka spad'.

R:

- R: + jsi můj jedinej hřích ...

128. Zapomeň, láska (Nedvědi)

1. Zapomeň, láska, na to, že já
jsem jenom ješitnej chlap,
že věčnej strach, abys byla jen má
dělá ze mě horšího snad.
- R: Jsi milá tak, že jako mrak jsou chvíle, kdy jsem sám,
kdy necítím tvůj dech na ústech svých,
jsi hezká tak, že jako mrak jsou tváře těch, co znám,
a pokřik vran je každěj jinej smích.
2. Snad dábel sám mi napovídal,
že pláčeš kvůli mně,
jsem trdlo, který zapomíná,
jak málo lidí jako ty je.
- R: Každý den, i když mračíš se snad,
provázíš můj každičkej krok,
v myšlenkách, slovech pořád jen dál
ozývá se: láska, vždyť já jsem cvok.
- R:

129. Zpráva (Nedvědi)

1. Proud řeky si hrál s našimi stíny,
tys' na něj lístek ze stromu dal,
takovou zprávu, že jsi tu byl,
třeba chytne ho někdo tam v dáli za malou chvíli
a vlepí k listům, z kterých si zpívá
a kam si píšeš, jak jsi tu žil

R: Píši tam pár slov, že z kapek déšť mi umyl tvář,
to jak o kámen se tříštil říční proud.

2. Do víru propadl se list a s ním moje zpráva,
nevadí, slunce taky ti mává,
to byla krátká čarovná noc,
proud řeky si hrál s našimi stíny
a splétal rákosí v mozaiku tónů,
který mě hladily, když jsem šla spát

R:

R:

R:

R:

131. Zeptej se mě (Nedvědi)

1. Zeptej se mě na cokoliv,
jen ne na to, co je ve mně, jak tě mám rád,
to jako kdybys modrý z nebe
chtěla stočit do ruličky a do kapsy dát.

R: Někde uvnitř cosi zvoní, začne hrát,
stačí sponka, hřeben či vlas,
vůně svetru, cos' mi dala, všechno snad,
čeho rukou tvou dotk' se čas.

2. Zeptej se mně na cokoliv,
jen ne na to, co je ve mně, jak tě mám rád,
proč růže voní, vždyť to je div,
pár lístků, stonek, ty si těchhle růží sad.

R:

3. Zeptej se mně na cokoliv,
jestli chceš, tak vymyslím si několik vět,
o lásce se povídat dá,
ale co to je, to marně hledá léta svět.

R:

130. Zrnka (Nedvědi)

1. Už dávno se mi stejská,
tak ti, lásko, píšu, že bych tě moc chtěl,
když dívám se ti do očí,
tak jak bych správný slova zapomněl.

R: Úspěchaná doba hledá zrnka vztahů,
z kterých mír a klid by vstal,
a není lepší lék než láska,
s ní by o sto roků lidé byli dál.

2. Už dávno se mi stejská,
a teď koukám kolem sebe ještě víc,
do zavřených srdcí slunce
těžko cestu hledá, odlétne a nic.

R:

3. Jak dávno se mi stejská,
tak ti, lásko, píšu, že bych tě moc chtěl,
po horách se s tebou toulat,
počítat hvězdy v noci rád mám, to bych chtěl.

R:

1.	Nedvědi	
2.	Nedvědi	
3.	Nedvědi	
4.	Nedvědi	
8.	Nedvědi	
7.	Nedvědi	
9.	Nedvědi	
5.	Nedvědi	
6.	Nedvědi	
10.	Nedvědi	
11.	Nedvědi	
12.	Nedvědi / Glen Campbell	
13.	Nedvědi	
14.	Nedvědi	
15.	Nedvědi	
23.	Nedvědi	
16.	Nedvědi	
17.	Nedvědi	
18.	Nedvědi	
19.	Nedvědi	
20.	Nedvědi	
21.	Nedvědi	
22.	Nedvědi	
24.	Nedvědi	
25.	Nedvědi	
32.	Nedvědi	
26.	Nedvědi	
29.	Nedvědi	
27.	Nedvědi	
28.	Nedvědi	
30.	Nedvědi	
31.	Nedvědi	
33.	Nedvědi	
34.	Nedvědi	
35.	Nedvědi	
37.	Nedvědi	
38.	Nedvědi	
41.	Nedvědi	
39.	Nedvědi	
40.	Nedvědi	
42.	Nedvědi	
43.	Nedvědi	
36.	Nedvědi	
44.	Nedvědi	
45.	Nedvědi	
46.	Nedvědi	
51.	Toronto / Tom Paxton	
47.	Nedvědi	
48.	Nedvědi	
49.	Nedvědi	
50.	Nedvědi	
52.	Nedvědi	
53.	Nedvědi	
54.	Nedvědi	

Albatros	1
Bible	1
Brdskej kemp	1
Budík	1
Copánek	2
Cos' mi chtěl	2
Co týden dal	3
Čárky	2
Číše	2
Čtyřlístek	3
Dobrej den	3
Frenky	3
Generační	4
Hance	4
Hanka	5
Hejna včel	7
Hlídej lásku, skálo má	5
Holky	5
Honzík	5
Hopsinky	6
Hrad	6
Hrášek	6
Hráz	6
Igelit	7
Jakub	7
Jarní tání	9
Jaro	7
Ještě ne	8
Ježek	8
Jižní kříž	8
Johanka	8
Josef	9
Kahánek	9
Kamarád	9
Kamínky	9
Komár	10
Kousek	10
Kroužek	11
Křeček	10
Křížek	11
Kuličky	11
Kužel	11
Kyjovská hospoda	10
Kyjov	12
Kytka	12
Lék	12
Lidská přání	13
Lilie	12
Lipka	12
Lístek	13
Luka pod Medníkem	13
Manitu	14
Marod	14
Máta	14

55.	Nedvědi	Mayovky	14
56.	Nedvědi	Mrazík	15
57.	Nedvědi	Můra	15
58.	Nedvědi	Nábřeží	15
64.	Nedvědi	Nad Sázavou	16
61.	Nedvědi	Na kameni kámen	16
59.	Nedvědi	Neděle	15
60.	Nedvědi	Nitka	15
62.	Nedvědi	Noe	16
63.	Honza Nedvěd	Noviny	16
65.	Nedvědi	Občanka	17
66.	Nedvědi	Obrázek - oblázek	17
67.	Nedvědi	Ostružiny	17
68.	Nedvědi	Paneláky	17
69.	Nedvědi	Peřina	18
70.	Nedvědi	Petrolejky	18
72.	Nedvědi	Písek	18
76.	Nedvědi	Písnička na dobrou noc	19
78.	Honza Nedvěd	Písnička pro pana Gorbačova	20
73.	Nedvědi	Piškotka	18
74.	Nedvědi	Plakát	19
75.	Nedvědi	Pletenka	19
77.	Nedvědi	Podvod	19
79.	Nedvědi	Pražce	20
71.	Nedvědi	Pražské chrámy	18
80.	Nedvědi	Prosba	20
81.	Nedvědi	Proužek	20
83.	Nedvědi	Ptáci	21
82.	Nedvědi	Ptáčata	21
84.	Nedvědi	Puškin	21
85.	Nedvědi	Razítka	21
89.	Nedvědi	Rok '94	23
88.	Nedvědi	Růže z papíru	22
87.	Nedvědi	Rybka	22
86.	Nedvědi	Říp	22
92.	Nedvědi	Sedmikráska	24
93.	Nedvědi	Signály	24
96.	Nedvědi	Sílu mi dej	25
94.	Nedvědi	Skládanka	24
95.	Nedvědi	Slunovrat	24
98.	Honza Nedvěd	Solidarita	25
99.	Nedvědi	Spánembohem	25
100.	Nedvědi	Splav	25
101.	Nedvědi	Sponky	26
102.	Nedvědi	Stánky	26
91.	Nedvědi	Stloukám den	23
103.	Nedvědi	Střecha	26
90.	Nedvědi	Šafrán	23
97.	Nedvědi	Šňůrky	25
104.	Nedvědi	Táta	26
105.	Nedvědi	Tma	27
106.	Nedvědi	Toronto - Osadní píseň	27
110.	Nedvědi	Toulám se klínem skal	28
107.	Nedvědi	Tramp	27
109.	Nedvědi	Triko	28

108.	Nedvědi	Tulácký ráno	27
111.	Nedvědi	Tužka	28
112.	Nedvědi	Uličky	28
113.	Nedvědi	Už nějak zapomínám	28
115.	Nedvědi	Užovka	29
114.	Nedvědi	Už se nemrač	29
116.	Nedvědi	Valčíček	30
120.	Nedvědi	Vánoční lístek	30
117.	Nedvědi	Vašek	30
118.	Nedvědi	Večerka	30
126.	Nedvědi	Velký vůz	32
119.	Nedvědi	Vlasy	30
121.	Nedvědi	Vločky	31
123.	Nedvědi	Vodník	31
125.	Nedvědi	Vrány	32
122.	Nedvědi	Všechno nejlepší	31
124.	Nedvědi	Výroční oheň	31
127.	Nedvědi	Zahrádky	32
128.	Nedvědi	Zapomeň, lásko	32
131.	Nedvědi	Zeptej se mě	33
129.	Nedvědi	Zpráva	33
130.	Nedvědi	Zrnka	33